

РЕШЕНИЕ

№ 8

гр. Бургас, 25.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Светла М. Цолова
Петя Ив. Петрова Дакова

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова Нотева
в присъствието на прокурора Елг. Янч. Ч.
като разгледа докладваното от Петя Ив. Петрова Дакова Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20212000600182 по описа за 2021
година

С присъда № 10/29.06.2021 год., постановена по НОХД № 262/2020 год., Окръжен съд-Сливен е признал подсъдимия М. Й. М., ЕГН:*****, за виновен в това, че на 02.02.2020 г. в гр. Сливен, на бул. „П.Х.“, при управление на МПС - джип марка „Рейндж Роувър“ с рег. № СВ ... АХ, в пияно състояние - 0,63 промила алкохол в кръвта, нарушил правилата за движение по пътищата, визирани в чл.20, ал.1 от ЗДвП и чл.21, ал.1 от ЗДвП и по непредпазливост причинил смъртта на М.С. М., на ... години от гр. Сливен, поради което и на основание чл.343, ал.3, предл.1, б.,б“ предд.1, вр. чл.342, ал.1 и чл.54 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от пет години, което да изтърпи при първоначален „общ“ режим.

На основание чл.59, ал.1 и ал.2 от НК съдът е приспаднал времето, през което подсъдимият М.М. е бил задържан под стража с постановление на ОП - Сливен, считано от 07.02.2020 г. до 10.02.2020 г. включително, както и времето, през което спрямо последния е била взета мярка за неотклонение домашен арест съгласно определение от 10.02.2020г. г. по ЧНД № 61/20г. на СлОС – до 08.04.2020г., включително.

На основание чл.343г, вр. чл.37, ал.1, т.7 от НК, съдът е лишил подсъдимия М. Й. М. от правото да управлява моторно превозно средство за срок от шест години, като на основание чл. 59, ал.4 от НК е приспаднал времето, през което същият е бил лишен по реда на чл.69а от НК от възможността да упражнява това право, считано от датата на изземване на СУМПС - 14.02.2020г.

На основание чл.68, ал.2 от НК съдът е привел в изпълнение наложеното на подсъдимия М. Й. М. с присъда по НОХД № 341/2017 г. по описа на Районен съд — Сливен наказание от четири месеца лишаване от свобода, за което е постановил да се изтърпи изцяло и отделно при първоначален „общ“ режим.

Осъдил е на основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимия М. Й. М. да заплати в полза на държавата по сметка на ОД МВР Сливен направените в досъдебното производство разноски в размер на 1360,80 лева, както и по сметка на ОС-Сливен сума в размер на 523,50 лева, съдебни разноски.

На същото основание е осъдил подсъдимия М. Й. М. да заплати на всеки от частните обвинители – СВ. М. М. и ЦВ. М. М. сума от по 1000 лева, направени от тях разноски за повереник.

ОС-Сливен се е произнесъл и по веществените доказателства, като е разпоредил лек автомобил „Рейндж Роувър“ с рег. № СВ ... АХ, оставен на съхранение в КАТ при ОД МВР-Сливен – да се върне на собственика „Кристи 12“ ЕООД гр.София, след влизане на присъдата в сила.

Срещу присъдата в законоустановения срок са постъпили въззивни жалби от адвокат Д.Д. от АК-Сливен, упълномощен защитник на подсъдимия М. Й. М. и от адвокат Н.К. от АК-Сливен в качеството му на повереник на частните обвинители СВ. М. М. и ЦВ. М. М..

В подадената от защитника на подсъдимия жалба е направено оплакване за неправилност на постановения съдебен акт поради необоснованост на фактическите констатации, неточно приложение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, свързани със събиране, проверка и оценка на доказателствата и доказателствените средства. Твърди се, че обстоятелствата по делото са останали неизяснени. Направено е искане пред въззивния съд да отмени присъдата и да постанови нова такава, с която подс.М. да бъде признат за

невинен и оправдан по предявеното му обвинение за извършено транспортно престъпление.

Подробни съображения в подкрепа на заявените в жалбата оплаквания са развити в депозирано от защитника в срока по чл. 320 ал.4 от НПК допълнително писмено изложение, акцент в което се поставя върху анализа и оценката, извършени от съда на изготвените по делото автотехническа експертиза и три съдебномедицински експертизи по писмени данни, имащи за предмет изследване концентрацията на етилов алкохол в кръвта на водача. Поддържа се, че фактическите изводи на първата инстанция почиват на непълен и едностранчив анализ на доказателствата. Нарушенията в оценъчната дейност на съда се твърди, че са довели до неправилно приложение на закона, с осъждане на подсъдимия по обвинение, което не е доказано по изискуемия по чл. 303 от НПК несъмнен начин. Изтъква се, че съдът без основание е пренебрегнал установената по реда на чл.3 и чл.6 от Наредба №1 концентрация на алкохол в кръвта на водача от 0,44 промила, вместо които отчетени резултати се е позовал на изведените такива от допълнително изготвената по делото съдебномедицинска експертиза по писмени данни, на основата на които е приел, че деецът е бил в пияно състояние. С позоваване на Постановление №1/1983г. на ППВС, се защитава становище, че основен способ, чрез който следва да се установи употребата на алкохол от водача, е химическото изследване като най-точен научен метод, докато останалите способности се явяват алтернативни такива и прилагането им е само в случай, че е невъзможно да се извърши химическо изследване. Сочи се, че СМЕ не представлява медицинско изследване по смисъла на цитираното Постановление на ППВС. Изтъква се, че в разглеждания случай всяка от изготвените в хода на ДП две химически експертизи, установяващи концентрация на алкохол в кръвта на водача, съответно 0,48 промила и 0,44 промила, е извършена по правилата на Наредбата, като същите не са оспорени от страните. Поради това и независимо от разликата в стойностите, които показват, не е налице основание за тяхното изключване от доказателствената маса, както това е сторил съдът. Застъпва се по-нататък и алтернативно становище, че доколкото като правилни и обосновани двете химически експертизи представят различни стойности за концентрацията на алкохол в изследваната кръв, то изводите относно този обективен елемент от престъпния състав, по който е повдигнато обвинение на подсъдимия, не могат

да бъдат категорични, а остават в сферата на предположенията – обстоятелство, което по силата на чл. 303 от НПК не допуска осъждане на подсъдимия съобразно параметрите на предявеното му обвинение /шофиране в пияно състояние/. В аспекта на горното се поддържа, че съдът неправилно е кредитирал и поставил в основата на изводите си по фактите изготвените от вещото лице Ч. три СМЕ, вместо заключенията по химическите експертизи. Изтъква се, че в случая данните по делото не разкриват допуснати нарушения на уредената в Наредба №30/2001г. процедура относно вземане на кръвна проба от подсъдимия и нейното изследване, поради което и концентрацията на алкохол в кръвта на водача не се налага да бъде изследвана посредством медицинска експертиза, както това е приел окръжният съд. Сочи се също, че вещото лице Ч. не притежава специални знания в областта на биохимията, фармацията, фармакологията и ендокринологията, които именно специални знания са необходими за изследване процесите на метаболизма, влияещи върху резорбцията и елиминацията на етиловия алкохол в човешкия организъм. Оспорвайки правилността и обосноваването на представените СМЕ, защитникът твърди, че вещото лице Ч. не е могло да даде конкретни отговори на поставените му в съдебно заседание въпроси, както и не е защитил становищата си, ангажирани в писмените заключения. Поддържайки твърдение, че разясненията на експерта относно използваната от него методика на изследване и анализ, са непълноценни, защитникът изтъква също, че съдът го е лишил от възможността да му постави всички релевантни въпроси, което е довело до нарушаване правото на защита на подсъдимия. С представяне на теоретична постановка на метода Видмарк и преразказ на поставените в съдебно заседание към вещото лице въпроси и получените отговори, се обосновава наличието на множество недостатъци на изготвените от него СМЕ, в каквата връзка и се претендира неправилен подход на съда в оценката на същите. Оспорване защитникът прави и на изготвената по делото АТЕ, като изтъква, че всички изчисления на скоростта и на движението на участниците в ПТП са направени на база произволно избрано местоположение на същите, като овен това самите изчисления не кореспондират помежду си. Поради това и счита, че позоваването от съда на заключението на АТЕ е неправилно. Твърди се, че в хода на процеса не се е достигнало до установяване на точното време на настъпване на ПТП, което рефлектира върху правото на защита на подсъдимия. Възражава се на

следващо място срещу оценъчния подход на съда на фактите, свидетелстващи за оказана от подсъдимия първа помощ на пострадалия, като се поддържа, че същите без основание не са взети предвид при квалифицирането на деянието. Като допуснато от съда съществено нарушение на процесуалните правила се изтъква също отказът на последния да уважи направено искане за назначаване на комиссионна медицинска експертиза, която да отговори на конкретно поставени задачи, касаещи медицинското обслужване на пострадалия М. М. при приемането му в болничното заведение от гледна точка на неговата своевременност, адекватност и съобразяване с медицинските стандарти. Ангажирането на експертно становище по въпроса за навременната и адекватно оказана медицинска помощ на пострадалия се претендира, че е необходимо предвид установената часова разлика от приемането му в спешно отделение до настаняването му в ОАИЛ за интензивно лечение, както и липсата на компетентно и детайлно разяснение на вещото лице Ч. по повод на конкретно поставените му в съдебно заседание въпроси в тази насока. В общ план и без конкретизация се навеждат също възражения за допуснати в хода на ДП съществени нарушения на процесуалните правила, свързани с допускане, събиране, проверка и оценка на доказателствата и доказателствените средства, за които се твърди, че са били пренебрегнати от първата инстанция.

С горните съображения се мотивира необоснованост на възприетите от съда изводи по фактите и следващите ги правни такива, имащо за последица осъждане на подсъдимия за деяние, което е несъставомерно по текста на повдигнатото му обвинение. Изтъква се необходимост от допълнителна експертна намеса във връзка с изясняване на релевантните за процеса факти - допускане и назначаване по делото на тройна автотехническа експертиза, която да отговори на въпросите, поставени на единичната такава; назначаване на съдебно-химическа експертиза, която да даде отговор на конкретно формулирани въпроси, свързани с процесите на резорбция и елиминация на етиловия алкохол в кръвта на водача М. от гледна точка на получените резултатите за алкохолното съдържание в изследваната проба кръв от последния, както и назначаване по делото на комиссионна съдебномедицинска експертиза по писмени данни, с оглед установяване на независимо съпричиняване на настъпилите общественноопасни последици.

В подадената от повереника на частните обвинители жалба и

допълнението към нея са изложени доводи за явна несправедливост на наложеното на подсъдимия наказание, като се поддържа теза, че при индивидуализацията му съдът не е съобразил високата степен на обществена опасност на деянието с оглед конкретно проявените му характеристики и престъпен резултат, както и наличните по делото данни, установяващи завишена степен на обществена опасност на личността на дееца, изразена в допуснати от последния като водач на МПС множество нарушения на правилата за движение по пътищата. Изтъква се, че никоя от предприетите до момента репресивни мерки спрямо подсъдимия не е оказала своето положително въздействие в насока на поправянето му, което очертава личността на последния като такава, с изключително висока степен на обществена опасност. Оспорват се изводите на съда за установено на основата на доказателствата по делото поведение на водача М., насочено към спасяване живота на пострадалия. Твърди се, че действията на последния, упражнени спрямо пострадалия, характеризиращи се като „сърдечен масаж“, е много вероятно да са влошили неговото състояние предвид установените посредством медицинското заключение травматични увреждания по тялото му. Направено е искане пред въззивния съд да упражни правомощието си по чл. 337 ал.2 т.1 от НПК и да увеличи размера на наказанието от пет на единадесет години лишаване от свобода, в какъвто срок да бъде отмерено и наказанието по чл. 343г от НК.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на Апелативна прокуратура – Бургас ангажира становище за неоснователност на всяка от подадените жалби. Изразява съгласие с доказателствения анализ, извършен от първата инстанция. Намира, че възприетите в атакувания акт фактически положения, обхващащи механизма на пътнотранспортното произшествие и причинно следствената връзка между поведението на подсъдимия и настъпилия вредоносен резултат, имат своята несъмнена доказателствена обезпеченост в материалите по делото. Аргументира обективност, пълнота и обоснованост на експертните заключения по съдебномедицинските и автотехническа експертизи, ползвани от съда при изграждане на изводите му по фактите, като счита, че възраженията на защитата относно тяхната необоснованост, както и изтъкнатите доводи за некомпетентност на вещото лице Ч., са неоснователни. Не споделя тезата на защитата за недоказаност на обстоятелството, че подс.М. е управлявал МПС в

„пияно състояние“. Сочи, че концентрацията на алкохол в кръвта на последния към момента на ПТП е изведена по експертен път посредством СМЕ и доколкото се касае за показател, надвишаващ 0,5 промила, то съдът правилно е приел, че деянието следва да се квалифицира по по-тежко наказуемия състав на чл. 343 ал.3 от НК. Изтъква, че в защита на представеното заключение, вещото лице Ч. е дал ясен и обоснован отговор на всички поставени му въпроси, поради което и липсва основание да се счита, че експертизата страда от пороци. Намира, че съдът правилно е отказал приложението на привилегирвания състав на чл.343а от НК предвид, че се касае за деяние, извършено в „пияно състояние“, в който случай законът не позволява по-благоприятното третиране на дееца, без оглед на това дали е оказал помощ или не на пострадалия. Счита, че не е налице основание да се подходи с недоверие към становището, изразено от вещото лице Ч. относно адекватността на взетите спрямо пострадалия медицински мерки и липсата на пропуски в оказаното му лечение. Присъединява се към изводите на първата инстанция, че поведението на подс.М. като водач на МПС разкрива допуснати от него нарушения на правилата по чл. 20, ал.1 от ЗДвП и чл.21, ал.1 от ЗДвП, които стоят в причинна връзка с настъпилия общественоопасен резултат – смъртта на пострадалия. Основавайки се на експертното заключение по АТЕ, според което пострадалият не е имал обективна възможност да предотврати ПТП, прокурорът счита, че съпричиняване на съставомерния резултат от страна на последния не може да се приеме, че е налице. Обсъждайки подхода на първоинстанционния съд при индивидуализиране на наказанието на подсъдимия, прокурорът намира, че същият не търпи критиката, отправена от частните обвинители. Сочи, че съдът правилно е извел и анализирал всички фактически особености на казуса, степента на обществена опасност на личността на дееца, смекчаващите и отегчаващи отговорността му обстоятелства, като отмерената санкция съответства на критерия за справедливост. С горните съображения, прокурорът предлага атакуваната присъда да бъде потвърдена изцяло.

Частните обвинители СВ. М. М. и ЦВ. М. М. не се явяват пред въззивната инстанция, редовно призовани. Същите се представляват от упълномощения повереник – адвокат Н.К. от АК-Сливен, който поддържа депозираната жалба ведно със съображенията, изложени в нея. Счита, че фактическата обстановка по делото е несъмнено и категорично установена,

като първоинстанционният съд е положил необходимите усилия да обезпечи делото с доказателства, необходими за изясняване на фактите и обстоятелствата от кръга по чл. 102 от НПК. Намира, че възраженията на защитата, отнесени към дейността на съда по събиране, проверка и оценка на доказателствата и техните източници, са изцяло неоснователни. Изтъква, че според утвърдената съдебна практика „пияното състояние“ на водач на МПС е установимо такова посредством всички, предвидени в НПК способности. Изразява несъгласие с твърденията на защитата за неоправдано игнориране от първата инстанция на наличните по делото резултати от извършени химически изследвания на кръвта на подсъдимия, като сочи, че именно те са поставени в основата на извършеното допълнително медицинско изследване, с което се установява какви са били показателите на алкохол в кръвта на водача към момента на ПТП. Поради това и намира, че изводите на съда по въпроса за правната квалификация на деянието са правилни. Възражаяйки срещу присъдата, в нейната санкционна част, повереникът изтъква, че при правилно установената фактическа обстановка и наличните по делото доказателства, разкриващи начина на извършване на инкриминираното деяние и личността на дееца, санкцията, определена на последния се явява несправедлива. Противопоставя се на оценката, дадена от съда на поведението на подсъдимия след деянието-извършването от последния на сърдечен масаж на пострадалия, което счита, че неправилно е отчетено като смекчаващо отговорността му обстоятелство. Моли въззивният съд да съобрази всички доводи, наведени в жалбата, с които се обосновава необходимостта от завишаване санкцията на дееца и същата да бъде отмерена в поискания по-висок размер.

Пред въззивния съд подсъдимият М.М. се явява лично и с упълномощения си защитник - адв.Д.Д. от АК-Сливен, който поддържа жалбата и допълнението към нея ведно с наведените в тях доводи за неправилност на постановената присъда. Развива пространни съображения в подкрепа на застъпената в жалбата теза, че при реализиране на процесното ПТП, водачът М. не е бил с концентрация на алкохол в кръвта, която да надвишава инкриминирания праг от 0,5 промила. Счита, че подходът на съда в оценката на представените по делото експертни заключения, третиращи въпроса за алкохолната концентрация в кръвта на водача, е неправилна. Акцентира върху разрешението на този въпрос, дадено в ППВС №1/1983г. и

поддържа, че съдът неоснователно е пренебрегнал резултатите от химическите изследвания, вместо което е кредитирал медицинското заключение, на основата на което е достигнал до незаконосъобразни изводи, че деянието е извършено от подсъдимия в „пияно състояние“. Изтъквайки по-нататък различието в показателите, представени от всяка от експертизите /химически и СМЕ/, защитникът претендира отсъствие на категоричност в изводите на съда за употребеното от М. количество алкохол, налагащо според него оправдаване на дееца по повдигнатото обвинение съобразно чл. 303 от НПК. Поддържа също, че изготвените по делото СМЕ, както и защитата на писмените заключение от вещото лице при изслушването му в съдебно заседание, сочат на голословно застъпени изводи, липса на детайлност на обосновката, както и отсъствие на компетентност на експерта. Ценената от първата инстанция в полза на изводите ѝ по фактите АТЕ се оспорва с доводи за произволност на очертаните в нея технически параметри на ПТП поради отсъствието на обективни данни за точното местоположение на пострадалия към момента на настъпване на произшествието. В подкрепа на становището си, че релевантните факти по делото не са напълно изяснени, защитникът се позовава на представеното с жалбата медицинско заключение, изготвено от доц. Д-р М.Г€ и З.К., лица от списъка на вещите лица в СГС и САР, относно съдържанието на алкохол в кръвта на подс.М.. С горните доводи пледира за постановяване на нова – оправдателна присъда, с която подс.М. да бъде признат за невинен по предявеното му обвинение за извършено транспортно престъпление.

Упражнявайки правото си на лична защита, подсъдимият М. се присъединява към становището на своя защитник и моли за постановяване на оправдателна присъда.

Депозираните въззивни жалби, изходящи от защитника на подсъдимия М. и от частните обвинители чрез упълномощения от тях повереник като подадени от лица, с правата по чл.318, ал.4 и ал.6 от НПК, в посочения в чл.319, ал.1 от НПК петнадесетдневен преклузивен срок за обжалване, срещу оспорим по реда на въззивния контрол съдебен акт, се явяват процесуално допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Бургаският апелативен съд, след цялостна проверка на присъдата, независимо от основанията, посочени от страните и в предмета и пределите

на въззивната проверка по чл.313 и чл.314 НПК, намира жалбите за неоснователни.

Съдебното производство пред първоинстанционния съд се е развило по общия ред, съгласно правилата, уредени в Глава XX от НПК. В рамките на проведеното пред ОС-Сливен съдебно следствие, при спазване на установените в НПК процесуални изисквания са събрани достатъчно по обем доказателства, нужни за правилното решаване на делото.

Въз основа на собствен анализ и оценка на събраните по делото доказателства - поотделно и в тяхната съвкупност, настоящата инстанция направи следните фактически констатации:

Подсъдимият М. Й. М. е роден на год. в гр.Сливен, български гражданин, завършил средно образование, разведен, осъждан. Същият е правоспособен водач на МПС от 03.01.1992 г., притежаващ към датата на деянието валидно свидетелство за управление на МПС № 283229814, с категории *В* М*С *ТКТ*АМ*. Като водач на МПС подс.М. е бил многократно санкциониран по административен ред за извършени нарушения на Закона за движение по пътищата, с издадени срещу него 27 наказателни постановления и 10 фиша /спр. л.137-140 от НОХД № 262/20г. на СлОС/. Със заповеди на Началника на ОД на МВР - Сливен, сектор „Пътна полиция“, на РУ на МВР - Сливен, на СДВР отдел „Пътна полиция“ - София и РУ на МВР — Нова Загора спрямо последния са прилагани 6 пъти принудителни административни мерки

На 02.02.2020 г. около 19,37 ч. подс.М., управлявал джип марка „Рейндж Роувър“ с рег. № СВ ... АХ, собственост на търговско дружество „Кристи 12“ ЕООД, със седалище гр. София, ул.".... бл. .. вх... ап.... Същият се движил по бул. „П.Х.“ в посока от вилна зона към центъра на гр.Сливен, като управлявал автомобила със скорост от около 83 км/ч, при максимално разрешена за населено място 50 км/ч. Пътната настилка била суха, видимостта била нормална за тази част на денонощието. Платното за движение било с асфалтова настилка, с дребнозърнеста структура, участъкът от пътя бил равен и прав, след ляв завой. Пътното платно било с две ленти за движение, при еднопосочно движение. Северната част на платното била със ширина 7,7 м., а на 3,5 м. след мерната линия, се намирало уширение вдясно, обозначено като автобусна спирка, която в най-широката си част достигала

3,2 м. Вдясно северното платно било ограничено от бордюри с височина 8-9 см, а след него следвали плочки, оформени като площадка на спирката с ширина 3,4м. Вдясно на автобусната спирка се намирала велосипедна алея с ширина 3 м. Автобусната спирка била обозначена с пътен знак на нивото на ориентира /края на мантинела, намираща се вдясно от платното за движение в зоната на закръглението на бордюра към обръщалото/. На нивото на ориентира се намирали пътен знак В10 - „Забранено влизането на пътни превозни средства, теглени от животни” и пътен знак Д17 „Пешеходна Пътека” и стрелка насочена наляво, а на нивото на намиращия се електрически стълб на 21,5 м. след мерната линия, вдясно бил поставен пътен знак Д24 „Автобусна спирка”. От нивото на ориентира до 21,2 м. след мерната линия по десния бордюр била разположена метална еластична ограда.

Управлявайки автомобила със скорост от около 83 км/ч, при навлизане на същия в ляв завой, подс.М. допуснал приближаването му твърде близо до дясната граница, като впоследствие осъществил двукратна маневра - първо при завой наляво, а след това – надясно. С навлизане в зоната на относително правия участък от платното за движение, след извършения ляв завой, подсъдимият не успял да овладее автомобила и допуснал същият да достигне лявата граница на пътното платно. Тогава той завъртял волана надясно, при която предприета промяна в направлението на автомобила загубил напълно неговото управление. Последвало линейно преместване на автомобила от лявата лента, с косо пресичане на дясната и с едновременна ротация около вертикалната ос, в посока по часовниковата стрелка. При това движение автомобилът преминал през бордюра и навлязъл на десния тротоар, като преди това леко се ударил в края на намиращата се в близост предпазна ограда. След навлизането на автомобила върху тротоара на автобусната спирка, поде. М. променил направлението на същия, завъртайки волана наляво. Въпреки това пресякъл плочките на автобусната спирка, както и велосипедната алея и ударил с челната лява част на автомобила намиращия се там пешеходец М.С. М..

Пострадалият М. М. на 69 г. от гр. Сливен работел като охранител на частен дом, находящ се на бул."П.Х." в същия град, в близост до обръщалото на тролейбуси и автобуси. На инкриминираната дата - 02.02.2020г., след като приключил работа, около 19,30 ч. той отишъл до близката автобусна спирка,

находяща се на бул. „П.Х.“, в кв. „Сини камъни“ - гр. Сливен, където се установил да изчака идването на тролейбуса. Пострадалият се намирал навътре от площадката с плочки на спирката, като стоял почти накрая на велосипедната алея, към затревената площ, в близост до оградата на тролейбусното депо, на което място и бил ударен от автомобила на подсъдимия. В резултат на удара тялото на пострадалия било изтласкано напред, вследствие на което паднало пред крайното положение на покой на автомобила. След спиране на автомобила, подс.М. слезъл от него и отишъл до пострадалия мъж, за да провери състоянието му. Установил, че същият е неадекватен, в безсъзнание, издаващ само хъркащи звуци.

Пътнотранспортното произшествие било възприето от свидетелите Ж.С. и М.Н.а, които към момента на неговото настъпване се намирали в двора на болница САГ БАЛ - „Ева“ - Сливен, в близост до автобусната спирка. Двете чули силния шум от катастрофата, при което св. С. веднага се насочила към мястото на инцидента, за да провери дали някой се нуждае от помощ. Установявайки, че има пострадало лице, тя се обадила по телефона на колежката си – св.Н., която също посетила местопроизшествието. Двете възприели пострадалия М., който лежал на земята, както и стоящия до него мъж /клекнал в близост до тялото му/, за когото впоследствие разбрали, че е водачът на катастрофирания джип - – подс. М.. Св.С. видяла, че подсъдимият се опитва да прави на пострадалия изкуствено дишане и сърдечен масаж и го посъветвала да не пипа тялото му, тъй като действията му може да са противоположни.

Свидетел на пътното произшествие станал и св. Б.Х., който по същото време тичал за здраве и се завръщал към дома си. Същият възприел движението на джипа, управляван от подс.М. и момента, в който след излизането си от завоя навлязъл в района на автобусната спирка, достигайки до алеята, където спрял. Насочвайки се със спокоен ход към мястото на произшествието, свидетелят видял, че на земята пред джипа лежи мъж, но останал на дистанция от него. Възприел също как в близост до произшествието спира лек автомобил, чийто водач слезъл и се насочил към мястото на инцидента.

По същото време покрай автобусната спирка преминал и св. С.Т., който управлявал личния си автомобил. Същият спрял в района на произшествието

и приближил до мястото, където се намирали пострадалият и подсъдимият. Узнавайки, че за настъпилото произшествие все още не е подаден сигнал на тел. 112, в 19,41 ч. св. Т. лично позвънил на телефона за спешни повиквания 112. Малко по –късно, в 19,43 ч. сигнал за произшествието на тел. 112 бил подаден и от св. Ж.С. /спр.л.20 от ДП/.

На местопроизшествието пристигнал дежурният полицейски екип от РУ на МВР — Сливен — свидетелите Г.Г. и И.Р., както и екип на Спешна помощ. Пострадалият М. бил транспортиран с линейка до Спешно отделение при МБАЛ „Д-р Ив. Селимински“ - Сливен, където му били назначени и извършени изследвания и медицински прегледи. Установило се, че вследствие възникналото ПТП същият е получил значителни травматични увреждания, с обхващане на главата, гръдния кош и гръбначния стълб, от които рязко изпаднал в състояние на тежък травматичен шок и тежко коматозно състояние. Пострадалият М. бил приет по спешност в ОАИЛ, но въпреки предприетите терапевтични и съживителни мероприятия, състоянието му продължавало да се влошава, като на 02.02.2020 г., в 22,38 часа последният починал.

Пристигналият на мястото разследващ полицаи извършил оглед на местопроизшествието, установената при който обстановка, следи и веществени доказателства били надлежно отразени в протокол от 02.02.2020г. ведно с фотоалбум към него /спр. л.2-11 от ДП/. На подсъдимия била извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство Дрегер Алкотест 7510 № ARBB 0058 /преминал през контрола на 21.11.2019г. и със срок на валидност – 6 месеца – спр. л.28 от ДП/, който отчетел наличие на алкохолна концентрация - 0,55 промила. Издаден бил талон за медицинско изследване № 0043880, екземпляр от който бил връчен на подс.М. в 20,10 часа на 02.02.2020г./ спр. л.39 от ДП/. В хода на извършената му проверка подсъдимият не представил СУМПС и контролен талон. На същия бил съставен акт за нарушение № 24290/02.02.2020г. /спр. л.26 от ДП/.

С издадения му талон за изследване подс.М. се явил в Центъра за спешна медицинска помощ в гр.Сливен, където в 20,40 ч. на 02.02.2020 г. му била взета проба кръв за анализ /л.40 от ДП/.

Гореизложените фактически констатации, които не се отличават съществено от възприетите такива в мотивите на първоинстанционната

присъда, въззивният съд направи въз основа на задълбочен анализ и собствена оценка на всички гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, както и експертни заключения, приобщени по делото по съответния процесуален ред, а именно: гласните източници - показанията на свидетелите Г.Г., С.Т., Б.Х., М.Н.а, Ж.С., П.Д., писмените доказателствени материали - протокол за оглед на местопроизшествие ведно с фотоалбум /спр. л.2-12 от ДП/, протокол за доброволно предаване /спр. л.18 от ДП/, писмена справка от Районен център 112 – Бургас /спр. л.20 от ДП/, справка за нарушител от ОД на МВР-Сливен /спр. л.137-140 от НОХД № 262/20г. на СлОС/, справка за съдимост /спр. л.89-91 от ДП/, талон за изследване, протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, приемо-предавателен протокол за кръвни проби /спр. л.39-41 от ДП/, приемателно-предавателен протокол № 282 за приемане на съхранение в склад МПС при ОДП Сливен /спр. л.46 ДП/; заключенията по назначените химически експертизи /спр. л.68, л.72 и л.109-110 от ДП, съдебномедицинска експертиза на труп /спр. л.82-86 от ДП/, съдебномедицински експертизи за изследване на алкохолна концентрация – основна и две допълнителни /спр. л.76-77, л.192-193 от ДП и л. 170-172 от НОХД № 262/20г. на СлОС/; токсикохимична експертиза /спр. л.182-183 от ДП; автотехническа експертиза /спр. л.134-149 от ДП/.

Обсъждайки наличната по делото доказателствена съвкупност, въззивният съд се солидаризира с преценката на ОС-Сливен относно несъмнената установеност на всички значими за правилното решаване на казуса обстоятелства, съгласно фактическото им описание по-горе, на основата на които следва да бъде решен въпросът за наказателната отговорност на подс.М.. Внимателната проверка върху дейността на първостепенния съд по събиране, анализ и оценка на доказателствата по делото, не установи пороци от гледна точка изискванията, регламентирани в чл. 13, чл. 14 ал.1 и чл. 305 ал.3 от НПК. Мотивите към присъдата са съобразени с изискванията на закона, като от тях е видно какви факти е приел за установени първостепенният съд и въз основа на какви доказателства. Съдът е изградил фактическите си изводи на доказателства, събрани по надлежния процесуален ред, които е подложил на прецизен и задълбочен анализ. Ясно и аргументирано е посочил на основата на кои доказателствени

източници и експертни заключения е градил своите изводи по фактите, както и какви са правните съображения за взетото решение относно наличието на виновно поведение у подс.М. за настъпилото ПТП. Всеки довод на защитата е анализиран с оглед доказателствената съвкупност и е получил надлежен отговор. Несъгласието на защитата с него не дава основание да се отправи упрек към дейността на първата инстанция по допускане, анализ и оценка на доказателствата по делото.

Възраженията на защитата, насочени към оспорване изводите на първата инстанция по въпроса за механизма на настъпване на ПТП, състоянието на водача М. към момента на управление на автомобила, както и причината, довела до смъртта на пострадалия М. М., не се споделят от настоящия състав на съда.

Обсъждайки с необходимата задълбоченост доказателствената наличност по делото, напълно обосновано първостепенният съд е приел, че фактическите обстоятелства, касаещи вида и характера на телесните увреждания, получени от пострадалия М. М. при процесното ПТП, както и пряката обусловеност на смъртта на последния от травмите му при произшествието са изяснени посредством назначената и изготвена по делото съдебномедицинска експертиза на труп № 24/2020 г. Видно от представеното заключение на вещото лице Ч. / спр. л.82-86 от ДП/, при огледа и аутопсията върху трупа на М. М. е установена причинена на същия тежка съчетана автомобилна травма с обхващане на главата, гръдния кош и гръбначния стълб, довело до рязкото му изпадане в състояние на тежък травматичен шок и тежко коматозно състояние. Описвайки в подробен план всяко от уврежданията, констатирани по тялото на пострадалия М., като непосредствена причина за смъртта на същия, настъпила на 02.02.2020г. в 22,38 часа, вещото лице е приело констатираните при аутопсията тежки травматични увреждания в областта на главата и мозъчните хемисфери, в областта на гръбначния стълб и гръдния кош, които са довели до изпадането му в тежко шоково състояние, а по-късно и в дълбоко коматозно състояние. Изпадането на пострадалия в такова състояние според вещото лице е било обусловено както от множествените счупвания на ребрата, счупването на гръбначния стълб и тежката черепно-мозъчна травма, така и от масивните външни и вътрешни кръвоизливи, които е получил. Възприет е в експертното заключение категоричен извод относно наличието на пряка причинна връзка

между смъртта на пострадалия и получените от него травматични увреждания с настъпили усложнения при възникналото ПТП.

Като механизъм на получените увреждания експертът е посочил съприкосновение на тялото на пострадалия с твърди тъпи и тъпоръбести предмети, удряне с такива предмети, падане и удряне на травмираните области на тялото по такива предмети. Възприето е в експертизата, че счупването на левите ребра и масивните кръвоизливи под меките черепни покривки в областта на лявото слепоочие и счупването на лявата слепоочна кост са получени в първата фаза на катастрофата, а именно вследствие блъскане в тези области на тялото с предната част на автомобила. Уврежданията в областта на врата и уврежданията в областта на дясната половина на главата се сочи, че добре отговарят да са били получени през втората фаза - при политане на пострадалия напред по посока на движението на автомобила. Останалите травматични увреждания в областта на главата и крайниците е прието, че са получени при падането и удрянето, както и търкалянето на тялото на пострадалия.

Кредитирайки данните от представеното медицинско заключение, първостепенният съд правилно е приел, че същите се основават на изчерпателно и аналитично обсъждане на всички обективни находки при огледа и аутопсията върху трупа на пострадалия, както и отчитат отразената в медицинската документация информация за обективното състояние на последния при приемането му в Спешно отделение в 19,55 часа на 02.02.2020г., проведените спасителни мероприятия, резултатите от назначени изследвания, консултациите с различни медицински специалисти и назначеното му лечение. В случая неоснователно се поддържа от защитата, че доколкото експертизата не третира изрично въпросите за адекватност на предприетите по отношение на пострадалия М. медицински мерки при приема му в болничното заведение, заключението по последната не може пълноценно да изясни причините за смъртта на последния и дали оказаната му помощ е била своевременна, ефективна и съобразена с утвърдените медицинските стандарти. Тези възражения са били направени и пред окръжния съд, който мотивирано е отговорил, възприемайки ги за неоснователни. Настоящата инстанция изцяло споделя изложената от ОС-Сливен аргументация, която е основана на обективен прочит на доказателствата по делото. Съдът не е

допуснал нарушения в дейността си по оценка на СМЕ, даваща заключение относно причинно-следствения процес, обусловил леталния изход на пострадалия М.. Коректно е констатирано, че становището на вещото лице по поставените задачи е изложено аналитично, подробно и достъпно. Отчетено е също, че застъпените изводи не сочат на противоречивост, както и такива не се констатираат във връзка с оценката на останалите доказателствени източници по делото. В този смисъл и правилно е прието, че не се налага проверка на експертното заключение от гледна точка на неговата научната обоснованост, пълнота и достоверност.

Претендирайки неизясненост на причината за смъртта на пострадалия, защитата очевидно пренебрегва обстоятелството, че за да отговори на поставените му задачи, експертът - медик Ч. е съобразил не само констатациите при извършения оглед, аутопсия и изследване на трупа на пострадалия М., а така също и предоставените му писмени сведения за комплекса спешни медицински мерки, предприети в болничното заведение за стабилизиране на основни жизнени функции на пострадалия, оценката на показателите му, диагностика и планиране на необходимата помощ, които обективни данни същият е описал подробно в констативно-съобразителната част на експертното заключение. В хода на устните разяснения по експертизата вещото лице изрично е отбелязало, че оказаната медицинска помощ на пострадалия е била адекватна на съвременното развитие на медицинската наука и възможностите на медицинските екипи от Спешно отделение. Ангажирано е също категорично становище от последния, че проучването на медицинските документи от Спешно отделение и ОАИЛ не установява наличие на данни за възможни пропуски в тяхната дейност. В отговор на конкретно поставен от защитата въпрос в съдебно заседание, засягащ времето на престой на пострадалия в Спешно отделение от 19,55 часа до приемането му за интензивно лечение в ОАИЛ в 21,10 часа, вещото лице ясно е посочило, че в рамките на този времеви интервал на същия са били назначавани и извършвани множество изследвания, без които не би било възможно да се направи оценка на състоянието му, съответно да се диагностицира и се определят следващите медицински дейности /спр. л.97-гърба-л.98 от НОХД № 262/20г. на СлОС/. Отчитайки горното, напълно основателно първостепенният съд е отхвърлил искането на защитата за назначаване на комисионна съдебномедицинска експертиза по писмени

данни, която да изследва въпросите, свързани с медицинското обслужване на пострадалия М. М. при приемането му в болничното заведение от гледна точка на неговата своевременност, правилност, достатъчност по обем и съобразяване с медицинските стандарти. Необходимо да се отбележи също, че по делото не са налице каквито и да е данни, интерпретацията на които да позволи да се изведе съмнение в адекватността на оказаната на пострадалия медицинска помощ. Опитът на защитата да провокира такова съмнение, чрез поставяне на акцент върху интервала от време, в който пострадалият е бил настанен в Спешно отделение до приемането му в ОАИЛ /от 19,55 часа до 21,10 часа/ не може да се счете, че има своята аргументирана основа и поради това въззивният съд също отклони като неоснователно искането на защитата за ангажиране на допълнителни експертни становища по въпроса за причинно-следствената връзка между ПТП, възникнало по вина на подсъдимия и смъртта на пострадалия М..

Правилно по-нататък във връзка с изясняване механизма на възникване на пътнотранспортното произшествие, съдът е основал фактическите си изводи на заключението по изготвената в рамките на досъдебното производство автотехническа експертиза, изслушана в съдебно заседание по реда на чл. 282 от НПК, за която се установява, че при решаване на поставените ѝ задачи, се е базирала на всички приобщени по делото доказателства /спр. л.134-149 от ДП/. Данните от представеното заключение сочат, че скоростта на движение на управлявания от подс.М. лек автомобил - джип марка „Рейндж Роувър” с рег. № СВ ... АХ преди ПТП /непосредствено преди същият да изгуби контрол върху управлението му/ е около 83 км/ч., при разрешена такава за съответния пътен участък - 50 км.ч. При скорост на движение от 83 км/ч., вещото лице е изчислило опасна зона за спиране на автомобила – около 75 метра. На основата на фиксираните следи от произшествието /обективирани в протокола за оглед на местопроизшествие/ и извършения динамичен анализ вещото лице е приело, че скоростта на автомобила в момента на удара с пешеходеца е около 42 км/ч. Констатирано е в експертизата, че съдържимите в огледния протокол данни и описани обективни находки, съставляват пълноценен източник на информация, способстваща определянето на траекторията на движение на автомобила при настъпилата загуба на управление върху същия. Представяйки подробно и ясно характеристиките на следите, фиксирани при огледа на

местопроизшествието, експертът е посочил, че се касае за няколко етапа на движение на автомобила: първи – преди началото на следите, където е началото на загубата на управление; втори – зоната на следите по пътното платно и трети – навлизането на автомобила на територията на автобусната спирка до крайното му положение на покой. Възприето е от експерта, че от техническа гледна точка причина за настъпване на ПТП е несъобразената скорост, с която се е движил подс.М. съобразно радиуса на левия завой, предхождащ произшествието. Високата постъпателна скорост и последвалата двукратна корекция на направлението на автомобила чрез завъртане на волана – действия, които не са съответствали на линейното преместване на управляемите колела и силите на напречно триене, според експертизата е довело до пълна загуба на управление върху същия /загуба на напречна устойчивост и завъртане на автомобила около вертикална ос, в посока по часовниковата стрелка/. Извършвайки анализ на съдържимите в гласните доказателствени източници фактически обстоятелства, обективните находки, фиксирани и отразени в протокола за оглед на местопроизшествие и техническите данни на автомобила „Рейндж Роувър“, вещото лице е изключило възможността загубата на управление върху автомобила да се дължи на външно въздействие върху същия – контакт с друго превозно средство. Констатирано е, че обективни данни в тази насока не са установени при изследване на пътната обстановка, като е подчертано, че всички следи при произшествието са оставени при описаното в експертизата движение на автомобила вследствие конкретни действия на водача на същия.

При създалата се пътна обстановка, изведена по експертен път, вещото лице прави извод, че мерки за предотвратяване на произшествието е следвало да се предприемат единствено от водача на лекия автомобил – подсъдимия М., който е имал техническа възможност да следи непрекъснато платното пред автомобила и да намали скоростта до максимално разрешената такава от 50 км/ч., при която е могъл да избегне ПТП. При избраната скорост на движение от около 83 км/ч, експертът сочи, че водачът М. не е имал техническа възможност да предотврати произшествието. С действията си при управление на автомобила и избраната скорост на движение същият сам се е поставил в техническа невъзможност да предотврати загубата на управление и последвалия удар с пешеходец, намиращ се върху тротоара на автобусната спирка. Пешеходецът според експерта не е имал техническата възможност да

предотврати пътнотранспортно произшествие.

В заключение, като технически причини, довели до възникване на процесното ПТП, вещото лице е извело: конкретно предприетите от водача М. технически неправилни действия при допуснатата загуба на управление, без това да се дължи на друг участник в движението; предприетата технически неправилна маневра от водача, довела до настъпила пълна загуба на управление и напускане на платното от дясната страна по посока на движението; управлението на автомобила със скорост, по-голяма от максимално разрешената за населено място.

Въззивният съд се присъединява към становището на първата инстанция, че автотехническата експертиза /обсъдена по-горе/ е изготвена професионално и компетентно и дава убедителен отговор на интересуващите процеса въпроси. Поставяйки заключението по нея в основата на изводите си относно механизма на възникване и протичане на ПТП и причините за настъпването му, ОС-Сливен е съобразил, че становището на вещото лице по всяка от поставените му задачи е базирано на научна методика, като са ползвани различни независими критерии за проверка на резултатите. Отговорите на вещото лице се отличават с категоричност и научна обоснованост по въпросите, имащи съществено значение за изхода на делото. Основавайки се на обективните находки, установени, фиксирани и описани в протокола за оглед на местопроизшествие, както и на база пълноценно обсъждане на всички други събрани по делото доказателства, с коректно посочване на избрани от него изчислителни, аналитични и сравнителни методики, вещото лице У. ясно е представил техническите параметри на процесното ПТП, като на база отразеното в експертизата и разясненията му, дадени в съдебно заседание е преодоляно всякакво съмнение относно причините и условията за неговото възникване.

Не може да се приеме за основателно възражението на защитата за произволност на очертаните в АТЕ технически параметри на ПТП поради отсъствието на обективни данни за точното местоположение на пострадалия към момента на настъпване на произшествието. Същият довод е бил наведен и пред първата инстанция, която е дала аргументиран отговор защо следва да бъде отхвърлен.

Коректно, в коментара на заявените от защитата възражения съдът е

отбелязал, че в случая, за да достигне до резултатите, отразени в експертното заключение, вещото лице не е ползвало произволни стойности, а е провело динамично изследване, в основата на което като изходни данни са поставени обективните такива /следи и находки/, установени при извършения оглед на местопроизшествие. Самият аналитичен подход и методиката, по която са извършени всички изчисления, обосноваващи отговорите по задачите към АТЕ, е видно, че са подробно разяснени от вещото лице У. при изслушването му в съдебно заседание /спр. л.159-гърба-л.162 от НОХД № 262/20г. на СлОС/, който с категоричност е заявил, че местоположението на пострадалия преди ПТП е изведено на база извършения динамичен анализ за отхвърляне тялото на последния в резултат на ударния процес, с достигане до крайното му положение на покой. Уточнено е от последния, че сред обективните находки, послужили за провеждането на този анализ са увреждането на предния ляв фар на автомобила, сочещо на контакт на същия с тялото на пострадалия; наличието на деформации, свидетелстващи за удар между автомобила и пешеходеца; следите по пътното платно, оставени от автомобила, способстващи очертаването на траекторията му на движение; следите от плъзгане на тялото на пострадалия, след съприкосновението му с автомобила; фиксираното в протокола за оглед петно от кръв, съпоставката на които данни с гласните доказателствени източници, позволява очертаване местоположението на пострадалия преди ПТП така, както е посочено на мащабната скица. Изрично е подчертано от вещото лице, че определеното с експертизата местоположение на пострадалия преди произшествието напълно съответства на целия динамичен процес и на крайното положение на покой, в което се е намирало тялото на последния, като тези резултати се обясняват с т.нар. теорема за изменение на количеството на движение. Разяснено е също, че в случая не става дума за теоретична разработка, а за динамична задача, която при проведеното изследване е очертала точните координати на участниците в ПТП, както са отразени в мащабната скица.

Без основание се явява и възражението на защитата, че представените в експертизата стойности на скоростта на движение на лекия автомобил, управляван от подсъдимия /преди и по време на ПТП/, не кореспондират помежду си. На този довод също е даден отговор от първата инстанция, като съображенията, с които е отхвърлен, напълно се поделят от настоящия състав на съда.

Собствената на защитата интерпретация на представеното заключение по назначената АТЕ, очевидно страда от недостатъчно познаване на научните подходи и методи на експериментални изследвания и анализи в областта на техниката /машинно инженерство/ и физиката /механиката/, като това е наложило и конкретно разясняване на застъпената от експерта позиция по въпроса за стойността на скоростта на автомобила преди загубата на управление, след контакта му с мантинелата и към момента на съприкосновението му с тялото на пострадалия. Обосновавайки в съдебно заседание заключението си относно приетата скорост на движение на лекия автомобил, управляван от подс. М., вещото лице ясно е заявило, че посочената скорост от около 83 км/ч или точно изчислена на 82,8 км/ч, е скорост на автомобила преди загубата на управление, т.е. преди началото на оставените следи по пътното платно, фиксирани при огледа на местопроизшествието. Към момента на удара с пешеходеца, съгласно характеристиките на следите по пътя и извършения динамичен анализ вещото лице е посочило, че скоростта на автомобила е била около 42 км/ч, като тази по-ниска скорост е резултат както от триенето между гумите и пътната настилка, така и от предхождащия сблъсък на автомобила в намиращата се в близост мантинела, при който същият е изгубил част от енергията си и е продължил движението си със скорост от около 49 км/ч. Уточнено е от експерта, че с цел цялостен и обективен анализ на данните за настъпилото ПТП, е извършил и друг независим динамичен анализ, който включва удар между автомобила и пешеходеца при полет, падане и плъзгане - описан в крайната част на т.3 от заключението. Изчисленията при този метод на анализ се сочи, че установяват скорост на движение на автомобила към момента на удара с пешеходеца от около 50 км/ч. или с точност 49,9 км/ч. Ясно в тази връзка е разяснено, че двете посочени в заключението различни стойности на скоростта на автомобила към момента на удара с пешеходеца – от 42,1 км/ч и от 49,9 км/ч се базират на различните методики на изследване, всяка от които има известна погрешност. Убедително при това се сочи от експерта, че разликата от около 7 км/ч съставлява малък параметър, който по никакъв начин не повлиява изводи за скоростта на движение на автомобила преди ПТП, който именно показател се явява съществен в преценката за съответствие на поведението на подсъдимия с пътните правила. Пояснено е също така, че при очертаните в експертизата технически параметри на ПТП е

взета предвид по-ниската скорост от около 42 км/ч /с точност 42,1 км/ч/, която е толеранс за водача, тъй като при отчитане на по-високата скорост от около 50 км/ч /с точност 49,9 км/ч/, динамичният модел ще определи скорост на автомобила преди ПТП по-висока от 83 км/ч, който вариант би се явил по-неблагоприятен за подсъдимия.

Процесуалният ни закон е визирал изрично случаите, в които се налага назначаването на повторна експертиза – когато експертното заключение не е обосновано и възниква съмнение за неговата правилност – чл. 153 от НПК. В действителност, необосноваността на експертното заключение в различните негови проявления може да се дължи, както на некомпетентността на експерта, така и на некоректно поднесени в заключението факти, противоречиви констатации или неясни изводи. Настоящият случай обаче не е такъв. Както вече бе посочено по-горе, при извършена самостоятелна преценка за пълнота и обоснованост на обсъжданата АТЕ, съставът на въззивният съд не установи същата да страда от пороци, които да обосновават необходимост от проверка на застъпените в нея изводи на вещото лице. Не са налице данни по делото, които да внесат съмнение в научната обоснованост и достоверността на експертното заключение, включително даденото такова по въпросите за местоположението на пострадалия преди ПТП и скоростта на движение на процесния автомобил, които защитата счита, че са останали неизяснени в необходимата степен на категоричност. Поради това и искането за допълнително експертно разрешаване на въпросите от техническо естество, относими такива към механизма на възникване на ПТП и поведението на участниците в него, бе отклонено като неоснователно. Обстоятелството, че отговорите на вещото лице по поставените задачи не удовлетворяват защитата, доколкото същите се дистанцират от защитната теза, не може да бъде ползвано като основание за назначаване на исканата експертиза. Още повече, че представеният в експертизата механизъм на протичане на пътното произшествие не стои изолирано от останалите доказателства, в частност гласните такива – показанията на разпитания свидетел очевидец – Хонджай, както и останалите свидетели – Т., С. и Димитрова, възприели пътната обстановка и местоположението на участниците в произшествието, непосредствено след неговото настъпване.

Не може да бъде споделено на следващо място възражението на защитата, насочено срещу процесуалната дейност на първостепенния съд при

оценката на изготвените по делото две химически и три съдебномедицински експертизи /една първоначална и две допълнителни/, на основата на която е прието обстоятелството, че подсъдимият е управлявал моторното превозно средство в пияно състояние - с концентрация на алкохол в кръвта 0,63 промила. Претендирайки неправилност на извода на съда за наличието на съставомерна алкохолна концентрация в организма на подс.М. /квалифициращ признак от обективна страна на престъплението по чл. 343, ал.3, предл.1, б. "б" от НК, за което е обвинен/, защитата развива съображения в две насоки - от една страна твърди, че първата инстанция не е имала основание да пренебрегне регламентирания в Наредба №30/2001г. ред за установяване алкохолната концентрация в кръвта на водачите на МПС, при спазването на който в конкретния случай резултатите от химическите експертизи разкриват стойности под инкриминирания праг от 0,5 промила, а от друга – позовавайки се на разликата в показателите за алкохолна концентрация, отчетени с техническото средство Дрегер Алкотест, двете химически експертизи и представените стойности в СМЕ /основна и две допълнителни/, обосновава недоказаност на "пияното състояние", съответно и съществуването на пречки за осъждане на дееца по така повдигнатото му по-тежко обвинение.

Изяснявайки въпроса дали към момента на ПТП подсъдимият е бил в пияно състояние или не, първостепенният съд е изпълнил процесуалното си задължение да подложи на съвкупен и подробен анализ доказателствените източници, при което е достигнал до верни изводи по релевантните факти. Обсъдени са както показанията на св. Г.Г. - полицейски служител, посетил местопроизшествието и извършил проверка за алкохол на подс.М. с Дрегер Алкотест № 7510 № ARBB 0058, така и заключенията на назначените и изготвени по делото две химически и три съдебномедицински експертизи по писмени данни /една първоначална и две допълнителни/, като е аргументирано становището, че кредит на доверие заслужават обективизираните в протокол № 23/03.02.2020 г. резултати от извършено химическо изследване на пробата кръв, взета от подс.М. и изготвените въз основа на него съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 8/2020 г. и допълнителна съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 22/2020 г., даващи заключение, че концентрацията на алкохол в кръвта на последния към 19:40 ч. на 02.02.2020г. е била 0,63 промила.

Съдържимите в протокола за медицинско изследване данни /спр. л.39 от ДП/, подкрепени от показанията на св. Г., разкриват, че в 19,53 ч. на инкриминираната дата - 02.02.20г. подс. М. е бил тестван за употреба на алкохол с техническо средство Дрегер Алкотест № 7510 № ARBB 0058, който е отчетел наличие на алкохол 0,55 промила.

Първият химически анализ на иззетата в 20,40 часа на 02.02.2020г. проба кръв от подс.М., извършен от експерт към НТЛ — ОД на МВР — Сливен - М.П. и отразен в протокол № 23/03.02.2020 г. /спр. л.68 от ДП/, установява наличие на етилов алкохол с концентрация 0,48 грам/литър (на хиляда).

Назначеното повторно химическо изследване на иззетата проба кръв от водача М., възложено на експерт към Медицински факултет на Тракийски университет — Стара Загора, видно от протокол № 17/20.02.2020 г. за химическа експертиза /спр. л.109 от ДП/, разкрива наличие на етилов алкохол с концентрация 0,44 грам/литър (на хиляда).

Отчитайки различните стойностни показатели за концентрация на алкохол в кръвта на водача М., които са представени като резултати от техническото средство Дрегер Алкотест и извършените химически анализи на иззетата по съответния ред кръвна проба от водача М., първостепенният съд правилно е преценил, че тези налични данни не дават ясен и категоричен отговор на въпроса каква е била алкохолната наситеност в организма на подсъдимия към момента на ПТП, който именно се явява релевантния такъв за преценка обективното състояние на водача. Съобразявайки по-нататък задължителната тълкувателна практика на върховната ни съдебна инстанция - ППВС № 1/1983 г. и ТРОСНК № 19/1985 г., според която "пияното състояние" на дееца може да се установява с всички, предвидени в закона доказателствени средства, съдът основателно е приел, че в изводите си относно наличието или липсата на съставомерна алкохолна концентрация в организма на подс.М. следва да се ръководи от заключенията на назначените съдебномедицински експертизи – основна и две допълнителни, които имат за основна задача да изследват какво е била концентрацията на етиловия алкохол в кръвта на М. към момента на възникване на ПТП – 19,40 часа на 02.02.2020г. Тук е мястото да се посочи във връзка с възраженията на защитата, че за разлика от престъплението по чл. 343б от НК, при деянието

по чл. 343, ал. 3 от НК законодателят не е поставил като изрично изискване концентрацията на алкохол да бъде установена по надлежния ред, предвиден в съответните подзаконов нормативни актове по приложението на ЗДвП. Поради това в задължителната практика на касационната инстанция - ППВС № 1/83 г., изрично е посочено, че пияното състояние може да се установява с всички доказателствени средства, предвидени по НПК /Решение № 151 от 20.04.2015 г. на ВКС по н. д. № 238/2015 г., I н. о., НК; Решение № 225 от 18.12.2017 г. на ВКС по н. д. № 1192/2017 г., III н. о., НК; Решение № 128 от 10.07.2019 г. на ВКС по н. д. № 466/2019 г., I н. о., НК/. В случая по делото няма спор, че проверката на водача М. за употреба на алкохол с техническо средство, както и изземването на проба кръв от последния и химическото изследване на същата, са извършени в съответствие с правилата, установени в Наредба № 1 от 19.07.2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни анализи, обн. ДВ, бр.61 от 28.07.2017г., в сила от 29.09.2017г., която именно се явява актуална към датата на деянието, а не сочената такава от защитата Наредба №30/2001г. Установява се обаче, че както резултатите от техническото средство, така и резултатите от извършените две химически изследвания на издетата от водача М. проба кръв, представят различни стойности за алкохолна концентрация в кръвта на последния, съответно 0,55 промила, 0,48 промила и 0,44 промила, които освен това се явяват гранични такива на съставомерната от 0,5 на хиляда. Именно на тази доказателствена основа е обоснована и необходимостта от допълнителна експертна намеса - назначаване на СМЕ, която да даде отговор на въпроса каква е била концентрацията на алкохол в организма на подсъдимия към момента на извършване на деянието.

Видно от заключението по назначената съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 8/2020 г. /спр. л.76-77 от ДП/, както и заключението по назначената допълнителна такава № 22/2020 г. /спр. л. 192 -193 от ДП/, същите приемат, че към момента на ПТП - в 19,40 ч. на 02.02.2020 г. концентрацията на алкохол в кръвта на водача М. е била 0,63 промили. Посочените две експертни заключения, които съдът е поставил в основата на изводите си по фактите, са базирани в своето изследване на данните за алкохол в кръвта на подс.М., получени при тестването му след произшествието с техническо средство Дрегер Алкотест, с което в издишания

въздух е измерено съдържание на алкохол в горните дихателни пътища – 0,55 промила, както и на представените резултати от извършеното на 03.02.2020г. химическото изследване на иззетата по надлежния ред проба кръв от подсъдимия - протокол № 23/03.02.2020 г., при което е доказано наличие на етилов алкохол в концентрация 0,48 на хиляда.

Съобразявайки, че назначените в хода на ДП съдебномедицински експертизи – основна и допълнителна не обсъждат резултатите от извършения на по-късен етап от разследването повторен химически анализ на иззетата от подсъдимия проба кръв – Протокол № 17/20.02.2020г., установяващи по-ниска концентрация на етилов алкохол в кръвта на последния, а именно 0,44 на хиляда, с цел достигане на несъмненост в изводите относно наличието или липсата на алкохолна концентрация в кръвта на подсъдимия към момента на деянието, съдът е иницирал извършването на допълнителна СМЕ. Видно от представеното от вещото лице Ч. заключение – СМЕ №15/2021г., в същото е прието, че при извършените изчисления на база стойността от 0,44 промила алкохол, резултатите за концентрация на същия в кръвта на водача М. към момента на произшествието се редуцират до 0,62 промила /спр. л.170-172 от НОХД № 262/20г. на СлОС/. Констатирайки, че при пресмятане на разликата между двете стойности на алкохолна концентрация, представени във всяка от химическите експертизи – 0,44 и 0,48 на хиляда е допуснал техническа грешка, вещото лице по своя инициатива е коригирало становището си в съдебно заседание, като ясно е формулирало извод, че около времето на катастрофата концентрацията на алкохол в кръвта на М., изчислена на база резултата от второто химическо изследване на пробата кръв /0,44 на хиляда/ е 0,59 промила /спр. л.175-гърба от НОХД № 262/20г. на СлОС/.

Важно е да се отбележи, че обсъжданите СМЕ – единична и две допълнителни са категорични по отношение на оспорвания от защитата факт за съставомерната концентрация на алкохол в кръвта на водача М., а именно - основани на резултатите от техническото средство Дрегер Алкотест, както и на фиксираните с химическите експертизи различни показатели за наличие на етилов алкохол в кръвта на водача М., при отчитане на времето/часа/ на вземане на пробата кръв за анализ, медицинските заключения обосновават стойности на концентрация на алкохол в кръвта на водача М. към момента на произшествието, надвишаващи граничния праг от 0,5 на хиляда, съответно

около 0,59 - 0,63 промила. Поради това и не може да намери основание възражението на защитата, че обективният факт „пияно състояние“ като характеристика на водача М. в условията на допуснато транспортно произшествие, не намира своята доказателствена подкрепа.

Съдът суверенно решава на кое експертно заключение да се довери, за да формира фактическите си изводи, като го оценява в контекста на събраните доказателства. В случая, обосновано на данните по делото съдът е приел, че кредит на доверие следва да бъде даден на обективираният в протокол № 23/03.02.2020 г. резултати от извършено химическо изследване на пробата кръв, взета от подс.М. и изготвените въз основа на него съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 8/2020 г. и допълнителна съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 22/2020 г., в които е формулирано заключение, че концентрацията на алкохол в кръвта на последния към 19:40 ч. на 02.02.2020г. е била 0,63 промила. Действително, при запознаване със съдържанието на протокол № 23/03.02.2020 г. за експертно химическо изследване /спр. л.68 от ДП/, отразеният в който резултат за концентрация на етилов алкохол в кръвта на М. /0,48 промила/ е ползван от експерта Ч. като изходна база за преизчисляване на тази концентрация към момента на ПТП, се установява, че в същия не са обективирани данни за състоянието на пробата и нейната опаковка при получаването ѝ в лабораторията. Пропускът обаче на вещото лице да опише конкретно представената ѝ за изследване проба кръв, не може да се оцени като нарушение, дискредитиращо експертното заключение. Това е така, тъй като видно от обсъждания протокол, в същия са удостоверени датата и часа на извършване на изследването – 10,30 ч. на 03.02.2020г., като е отбелязано също, че пробата е донесена на ръка на 02.02.2020г., в опаковка, която отговаря на изискванията на Наредба №1/107.2017г. и пробата е без мирис, т.е. отразени са комплекс от обстоятелства, които в общия си контекст позволяват преценка за годност на изследваната проба и спазване на предписанията за реда и начина на изследването ѝ. Впрочем, в същата насока са и разясненията, дадени от вещото лице М.П. в съдебно заседание, в които последната ясно отбелязва, че след като не е констатирала нищо нередно в предадената ѝ проба, не е имала и необходимост да отразява този факт в протокола. Експертът поддържа, че всички вещества, които са се намирали в кръвната проба като количество и вид, са същите, които са били в кръвната

проба и са били консервирани към момента на нейното вземане от медицинското лице в болничното заведение, доколкото пробата е затворена и запечатана, като остава в това състояние до момента, в който се започне изследването ѝ /спр. л.97 от НОХД № 262/20г. на СлОС/. Освен това, съмнения не са налице и по отношение на начина на вземане на кръвната проба, за което действие е съставен протокол от д-р Абдуллах Тахсин, отразяващ изискуемата по силата на Приложение №4 към чл.14, ал.2 от Наредба №1/19.07.2017г. информация за времето на извършена манипулация, състоянието на изследваното лице, данни за налични при него заболявания и т.н. /спр. л.40 от ДП/. При това положение, след като е установено по делото, а и не се оспорва от защитата, че кръвната проба, обект на изготвената първа по време химическа експертиза, е взета по предвидения ред, изпратена своевременно за анализ, съхранявана е съобразно нормативните изисквания и са спазени предписанията за реда и начина на изследването ѝ, то правилно е преценено от първата инстанция, че цитираното химическо изследване предполага по-голяма обективност на представения резултат /сравнено с второто изследване – Протокол №17/ 20.02.20г./. Коректно също така съдът е отбелязал, че съобразно данните, отразени в протокол № 23/03.02.2020 г. за химическа експертиза, изследването е проведено в 10,30 часа на 03.02.2020г., т.е само около 14-15 часа след манипулацията по изземване на пробата кръв от водача М. – в 20,40 часа на 02.02.2020г., удостоверена в протокола за медицинско изследване. Основателно съдът е отчетел и разясненията на вещото лице Ч., дадени от последния при изслушването му в съдебно заседание /спр. л.177-гърба от НОХД № 262/20г. на СлОС/, според които концентрацията на алкохол в пробата кръв принципно търпи бърза промяна в насока към намаляването ѝ, предвид че алкохолът е летливо вещество /лесно се изпарява/. Освен това вещото лице е посочило, че макар и запечатани, взетите кръвни проби за химически анализ не са стерилни /подобно изискване не е въведено и в Наредба №1/19.07.2017г./, което се явява предпоставка при определени условия в пробата да попаднат и се развият микроорганизми, водещо от своя страна до промяна в концентрацията на алкохол – до нейното понижаване или повишаване. Поради това и съгласно становището на експерта колкото по-скоро се изследва кръвната проба, толкова по достоверен ще бъде и отчетеният резултат за алкохолна концентрация /спр. л.178 от НОХД № 262/20г. на СлОС/. Давайки по-нататък отговор на поставените му

от защитата въпроси, експертът подробно е разяснил методиката, по която е направено изчисляване на количеството алкохол в кръвта на подсъдимия за времето на ПТП /спр. л.98-гърба – л.101, л. 175-гърба - л.178 от НОХД № 262/20г. на СлОС/. При обсъждане на резултатите, които са отчетени с техническото средство и двете химически изследвания на пробата кръв, вещото лице е ангажирало категорично становище, че същите показват стадий на елиминация на алкохола в организма на подсъдимия, а не резорбция на същия /л.100-гърба и л.176 от НОХД № 262/20г. на СлОС/. Посочено е от последния, че наличните по делото данни не позволяват да се отговори на въпроса дали се касае за началото или края на елиминационната фаза. За да се даде такъв отговор според експерта е необходимо да е налице информация за точното количество приет алкохол, първоначалната концентрация на същия в кръвта, времето на консумация на алкохола и вида на спиртната напитка. Елиминацията на алкохола вещото лице сочи, че започва още с постъпването на алкохола в организма, като този процес протича с различна скорост – елиминацията е по-бърза в началото на елиминационната фаза, която започва след достигане на максималната резорбция, като в края на елиминационната фаза темпът се забавя. Сред факторите, повлияващи процеса по елиминация на алкохола вещото лице е изтъкнало индивидуалните особености на всеки организъм, физическото и психическо състояние на човека, полът, обстановката, при която се приема алкохола и т.н. Разяснявайки разликите в темпа на елиминация на алкохола в организма, при съобразяване на изминалото време и отчитане на фактора окисление /намаляващ средно с 0,15 промила за час/ вещото лице убедително е защитило извода си за това, че към момента на реализиране на транспортното произшествие концентрацията на алкохол в кръвта на подсъдимия е била по-висока - а именно 0,59 ‰ - 0,63‰, отговаряща на лека степен на алкохолно опиване. Категорично също така се поддържа от експерта, че резултатите, които е извел в заключенията си на база на извършените изчисления, корелират с установените стойности за концентрация на алкохол в кръвта на водача М. непосредствено след произшествието, отчетени посредством техническото средство, както и с показателите на химическия анализ на пробата кръв.

Необходимо е във връзка с обсъжданите заключения по назначените СМЕ да се спомене също, че изведените в тях резултати за концентрация на алкохол в кръвта на водача М. не се явяват изолирани такива, доколкото

видно от показанията на св. Г.Г. – младши автоконтрольор, посетил мястото на произшествието и извършил проверка за алкохол на подсъдимия с техническо средство, същият съобщава, че пред него М. е споделил за изпити 1-2 чаши вино преди предприемане управлението на автомобила. Твърди се от свидетеля, че подсъдимият не е отрекъл употребата на алкохол, а напротив, след отчитане на резултатите от техническото средство е разяснил, че „е бил на маса“, но поради проблеми със здравето на сина му се е наложило да стане и бързо да тръгне, за да окаже помощ на съпругата си. Сочи се от свидетеля, че видимо подсъдимият не е имал признаци на алкохолно опиянение – не е залитал, говорил нормално, но след като го е проверил с техническото средство, слабо му е „лъхнал на алкохол“ /спр. л.102 от НОХД №262/20г. на СлОС/. Въззивният съд счита, че няма основание показанията на полицейския служител, дадени пред съда, както и допълващите ги такива от досъдебното производство /спр. л.62 от ДП/, надлежно приобщени от съда към доказателствената съвкупност, да не бъдат кредитирани в полза на възприетите изводи по фактите относно употребата на алкохол от подс.М.. Данните, които свидетелят е съобщил в хода на ДП и пред съда касателно споделеното му от подсъдимия за вида и количеството употребен алкохол преди качването му на автомобила, както и причините, поради които е станал от масата и е поел управлението на същия, се установява, че не търпят никакво противоречие. Нещо повече, част от фактите, които св.Г. твърди, че са му били споделени от подсъдимия са такива, които намират подкрепа и в приобщените по делото писмени доказателства – медицински документи, представени от Директора на МБАЛ „Д-р Иван Селимински“ АД-Сливен – лист за преглед на пациент №1735 от 02.02.20г. - 19,55 часа и фиш за спешна медицинска помощ, удостоверяващи, че синът на подс.М. – Й.М.Й. е бил приет по спешност за преглед поради епилептичен припадък /спр. л.119-122 от ДП/. Обстоятелството, че св.Г. е съобщил едва пред съда факта на възприемане от негова страна на мирис на алкохол у подсъдимия, не води до извод за неистинност на тези му твърдения. Запознат от съда с показанията, които е дал в хода на ДП /чрез прочитането им/, св.Г. ясно е разяснил, че при първоначалния си разговор с подсъдимия действително не е усетил мирис на алкохол, но впоследствие, след като му е взел пробата издишан въздух с техническото средство, е успял да долови, че „лъха на алкохол“. Отчитайки, че пред съда на св.Г. са били зададени множество въпроси, включително от

защитата, насочени към изясняване на факта за алкохолното повлияване на подсъдимия към момента на ПТП, въззивната инстанция прие, че така съобщеното от свидетеля ново обстоятелство не стои в противоречие със сведенията, които той е представил в хода на ДП, а се явява уточняващ детайл от цялостната обстановка, която е възприел и във връзка с която е разпитван.

Неоснователно също така защитата оспорва заключенията по изготвените СМЕ по съображения, че експертът - д-р Т. Ч. не притежава специални знания в областта на биохимията, фармацията, фармакологията и ендокринологията, за които се сочи, че са необходими във връзка с изясняване на въпроса за протичащите в човешкия организъм биохимически процеси, оказващи влияние върху скоростта на усвояване на алкохола. Изхождайки от предметния обхват на назначените СМЕ и очертаното задание, а именно – определяне концентрацията на алкохол в кръвта на подсъдимия за времето на ПТП на основата на писмените данни по делото, въззивният съд прие, че компетентността на вещото лице Ч. не търпи критиката, отправена от защитата. При възлагане на експертизите е отчетено, че д-р Ч. е със специалности по съдебна медицина, обща и клинична патология, заемащ длъжността Началник отделение „Съдебна медицина“ при МБАЛ „Д-р И.Селимински-Сливен“, АД-гр.Сливен, т.е притежава образование и специализирани знания, умения и опит в областта на медицината, така че да може да даде заключение по въпросите, които са му поставени. Експертните заключения на изслушаните експертизи са изготвени и защитени от вещото лице по начин, който не дава основания съдът да упражни правомощията си по чл. 154 ал.2 от НПК, като не се съгласи с формулираните в тях изводи, а фактът, че тези изводи не са в унисон с тезата на защитата не е основание за отхвърляне на експертните заключения, нито предпоставя проверката им чрез назначаване на нова съдебно-химическа експертиза, каквото искане е направено с жалбата.

На основание изложеното, въззивният съд прие, че липсват основания, от които да се заключи, че медицинските експертизи и в частност кредитираните такива от първостепенния съд, са изготвени от некомпетентно вещо лице, при липса на пълна и ясна обосновка и при използване на спорни методи за изследване и неясни отговори на поставените задачи. Правилно в отговор на възраженията на защитата съдът е отбелязал, че експертизата не е нито доказателство, нито доказателствено средство, а способ за събиране и

проверка на доказателства, като към прилагането му се прибегва, когато решаващите органи не разполагат със специални познания от областта на науката, техниката и пр., така че да се разкрият и установят значими за правилното разрешаване на делото доказателства. За да постигне това си предназначение, експертизата следва да отговаря на редица изисквания относно допустимост, обосновааност, пълнота, яснота, задълбоченост и не на последно място - професионална компетентост и познания у експерта. В конкретния случай при използваната от вещото лице методика и обосноваване на изводите му по въпроса за алкохолната концентрация в кръвта на водача М. към момента на ПТП, не се наблюдава неяснота или вътрешна противоречивост, от която да се заключи че приложените методи за изчисления са математически погрешни. Поради това и правилно в изводите си по релевантната фактология първата инстанция се е доверила на представените и изслушани в съдебно заседание СМЕ. Същите не само са базирани на резултатите от техническото средство и химическия анализ на кръвта на водача М., които заключения на химическите експертизи защитата не оспорва, но се отличават и с необходимата задълбоченост и яснота при отговор на поставените задачи. Тук е мястото да бъде посочено също, че първата инстанция напълно обосновано е отхвърлила и възражението на защитата за неизясненост на факта в колко часа е настъпило процесното произшествие, който факт се явява значим такъв от гледна точка на задачата, поставена на СМЕ. Изхождайки от последователните и безпротиворечиви показания на разпитаните по делото свидетели - Ж.С., М.Н.а, С.Т. и Б.Х., свидетелстващи за възприетата от тях обстановка на ПТП и времето, в което са се озовали на мястото на произшествието, както и категоричните сведения, представени в справката от Районен център 112 за часа, в който при тях е постъпил сигнал за възникнало ПТП, а именно в 19,41ч от тел. 0877288777, ползван от св.Т. и в 19,43 ч. от лице, представило се с имената Ж.С. /спр. л.20 от ДП/, съдът правилно е приел, че времето на настъпване на произшествието е 19,40 часа. Към този час именно се установява от представените СМЕ, че са извършени и изчисленията от вещото лице Ч. за концентрация на алкохол в кръвта на водача М..

Следва да се отбележи по-нататък, че представеното от защитата пред въззивния съд писмено становище на специалисти в областта на съдебната медицина – доц. д-р М.Г€ и З.К. – специалист по химическа токсикология

/спр. л.26-29 от ВНОХД № 182/21 г. на БАС/ относно съдържанието на алкохол в кръвта на подс.М., също не се явява основание за ангажиране на следващо експертно мнение по въпроса за алкохолната концентрация в кръвта на подсъдимия към момента на ПТП, по няколко съображения. На първо място заключението, върху което акцентира защитата, е такова, което няма характера на експертно заключение по смисъла на чл. 152 от НПК, тъй като не е изготвено по реда, установен в процесуалния закон. Спазването на процесуалните норми в Раздел III, Глава четиринадесета от НПК, уреждащи експертизата като способ за изясняване на някои обстоятелства по делото, е гаранция както за законността на извършените процесуални действия, така и гаранция за справедлив процес. Устно или писмено изразените мнения на специалисти по въпроси, за които са необходими специални знания в областта на науката /в случая медицината/, съставляват нерегламентирана и извънпроцесуална дейност, която не би могла да послужи като годна основа за формиране на каквито и да е изводи по делото. Нещо повече, същите не могат да бъдат използвани и с цел да поставят под съмнение правилността на съдебните експертизи, които са изготвени и приети по съответния процесуален ред – чл. 144 – чл.152 от НПК. На следващо място, независимо от развитите в конкретното писмено заключение съображения по въпроса дали е възможно коректното изчисляване на вероятната фаза на резорбция или елиминация на етанола в кръвта на подс.М. и застъпените в тази насока хипотетични изводи, то в общия си контекст становището на специалистите може да се счете, че убедително подкрепя извода, който е защитил и експертът Ч. пред съда, а именно за наличие на алкохолна концентрация в кръвта на М., надвишаваща 0,5 промила. Видно от представеното от защитата писмено медицинско заключение, в същото, след като е възприето разбирането, че резултатите от двете химически експертизи не следва да се отчитат поради това, че са налице пропуски в отразяването на характеристиките на изследваните проби, е защитено становище, че единственият сигурен факт, на основата на който следва да се изчисли концентрацията на алкохол в кръвта на М., това е резултатът от техническото средство „Дрегер-Алкотест“, установяващ 0,55 промила. Разяснявайки методиката, по която в тези случаи се изчислява концентрацията на алкохол в кръвта, а именно чрез прибавяне или изваждане на 5% /равняващи се на 0,028 промила/ към получения резултат, експертите са установили стойности, както

следва: 0,578 промила – при прибавяне на 5% и 0,521 промила – при изваждане на 5%. Казано по друг начин – при метода, приложен от двамата експерти Грозева и Карпузка отново се извежда концентрация на алкохол в кръвта на водача М., надхвърляща граничния праг от 0,5 промила, обуславящо извод за наличие на „пияно състояние“ при последния съобразно разрешението, дадено в Постановление № 1 от 17.I.1983 г. по н. д. № 8/82 г., Пленум на ВС.

Изхождайки от горното, въззивният съд се солидаризира с преценката на ОС-Сливен относно доказателствената обезпеченост на фактическите обстоятелства, касаещи концентрацията на алкохол в организма на дееца към момента на извършване на деянието. Съгласявайки се с извода на първостепенния съд относно наличието на „пияно състояние“ при подсъдимия М., настоящият състав счита, че не е налице съществено нарушение на процесуалните правила при допускането, събирането, проверката и оценката на събрания доказателствен материал, позволяващ еднозначен извод в тази насока.

В случая не може да се приеме също, че отказът на първата инстанция да уважи искането на защитата за допълнително експертно разрешаване на въпроса за алкохолната концентрация в кръвта на М. е лишил последния от правото да иска събирането на оневиняващи го доказателства. Практиката на ВКС по въпроса е последователна, а именно, че не всеки отказ на съда за събиране или проверка на доказателствата, следва да се обсъжда на плоскостта на допуснато съществено процесуално нарушение, а само този, който се конфронтира с принципа за обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Конкретно в казуса, съдът е изпълнил стриктно задълженията си по чл. 13, 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, като подробно е обсъдил противоречията в доказателствените материали, ясно е посочил защо и в кои части ги намира за достоверни, какви са изводимите на тяхна база факти и какви са съображенията му да не удовлетвори оплакванията на защитата. Поради това и няма основание да се счете, че правото на подсъдимия на справедлив процес е било нарушено.

Правилно по-нататък при извеждане на фактите по казуса съдът се е доверил на показанията на разпитаните непосредствено пред него свидетели Г.Г., С.Т., М.Н.а, Ж.С., както и на показанията на св. Б.Х., приобщени по реда

на чл. 281, ал.5 вр. ал.1, т.5 от НПК, за които се установява, че носят важна информация за механизма на настъпване на ПТП, обстановката след произшествието и проявеното към този момент поведение на подс.М.. Съобщеното от тези свидетели във връзка с местоположението на обектите и лицата, участници в ПТП, стои в пълно съответствие с данните, отразени в протокола за оглед на местопроизшествие. Сведенията освен това, представени от св. Хонджай за траекторията на движение на автомобила, управляван от подсъдимия и крайното местоположение, до което е достигнал при навлизане в зоната на автобусната спирка, кореспондират изцяло със заключението по назначената автотехническа експертиза, представяща механизма на ПТП. Данните, които се представят от свидетелите за времето на възникване на ПТП съответстват на отразените такива в писмените доказателствени източници, в частност справката от тел.112, съдържаща информация за подадените сигнали за произшествието, фиксираща часа на получените съобщения и лицата, подали сигнал за помощ. Сред обстоятелствата, които се разкриват посредством разпита на свидетелите Т., Н. и С. е и поведението на подс.М. след ПТП – състоянието му на шок, притеснението, което е изпитвал за сина си, който по същото време е бил отведен в болница след епилептичен припадък, както и действията му, насочени към оказване помощ на пострадалия. Описвайки конкретни прояви от поведението на водача М. след произшествието, посочените трима свидетели съобщават за възприет момент, в който същият е бил приведен над тялото на пострадалия, опитвайки се да му приложи сърдечен масаж и изкуствено дишане. Тези действия на подсъдимия се сочи от св. С., че са били преустановени по нейно настояване, доколкото като медицинско лице същата преценила, че мога да се окажат противоположни за пострадалия.

Отчитайки отсъствието на противоречивост в данните, съобщени от лицата, станали свидетели на процесната пътна обстановка, в различни етапи от динамичното и развитие, и при съпоставката им с останалите, налични по делото доказателства, правилно първостепенният съд е приел, че същите се явяват годна процесуална основа за извеждане на релевантните за делото факти. Обосновано се явява заключението на съда, че сред разпитаните в процеса свидетели не се установява да са налице такива, чийто показания да бележат необективност или пристрастност. Напротив, както коректно е отбелязала първата инстанция, всеки от изслушаните свидетели е станал

случаен наблюдател на възникналата пътна обстановка, за което и в своите показания пресъздава добросъвестно и пълноценно възприетите детайли от същата.

Надлежна оценка съдът е дал и на показанията на св. П.Д. – жената, с която пострадалият М. е живеел на семейни начала. Съдържащата се в показанията на тази свидетелка информация има своето значение във връзка с изясняване на семейния статус на пострадалия, общото му здравословно състояние и причините, поради които на инкриминираната дата същият се е намирал извън дома си, а именно ангажираността му като охрана на частна къща.

Въззивният съд се солидаризира и с преценката на първата инстанция досежно валидността на приложените по делото писмени и веществени доказателствени средства - протокол за оглед на местопроизшествие от 02.02.2020 г. и фотоалбум към него. Цитираните писмени и веществени материали, видно от отразеното в тях, са изготвени в съответствие както с общите правила на чл.129 и сл. от НПК, така и при съобразяване със специалните изисквания за конкретното процесуално действие, поради което и съдът основателно се е позовал на тях в подкрепа на застъпените изводи по фактите.

Анализирайки задълбочено доказателствената съвкупност по делото, въззивният съд не намери основание за корекция на възприетите от първата инстанция фактически положения, отнасящи се до обстановката, при която подс.М. е реализирал пътнотранспортното произшествие, довело до смъртта на пострадалия М.. Механизмът на разследваното ПТП според настоящия състав на съда, е установен правилно от окръжния съд и в съответствие с наличната доказателствена съвкупност, поради което и липсва основание за удовлетворяване искането на защитата за оправдаване на подс.М. по предявеното обвинение за извършено транспортно престъпление.

Обсъждайки на основата на така установените по делото фактически данни поведението на подс. М.М., съдът правилно е възприел извод за доказана деятелност на последния, съставомерна по чл.343, ал.3, предл.1, б. „б“ предд.1, вр. чл.342, ал.1 от НК.

В съответствие със закона е прието, че подсъдимият, в качеството си на водач на МПС, е нарушил правилата за движение, установени в разпоредбата

на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Тази правна норма забранява на водачите на МПС да превишават скоростта на движение в км/ч в населено място, където максимално разрешената скорост на движение е била 50 км/ч. Установените в разглеждания случай на основата на доказателствената съвкупност факти сочат, че подс. М. е управлявал джип марка „Рейндж Роувър” по бул. „П.Х.” в посока от вилна зона към центъра на гр.Сливен, движейки се по дясната пътна лента, като е започнал преодоляване на ляв завой със скорост от 83 км/ч., която освен, че била над разрешената за населено място /50 км/ч./, не била и съобразена с радиуса на завоя. Високата постъпателна скорост и последвалата двукратна корекция на направлението на автомобила чрез завъртане на волана от подсъдимия – действия, които не са съответствали на линейното преместване на управляемите колела и силите на напречно триене, според заключението на АТЕ е довело до пълна загуба на управление върху същия /загуба на напречна устойчивост и завъртане на автомобила около вертикална ос, в посока по часовниковата стрелка/, в резултат на което джипът навлязъл върху тротоара на автобусната спирка и ударил с челната си лява част намиращия се там пешеходец М. М.. Експертизата е категорична, че при движение с разрешената скорост от 50 км/ч водачът е могъл да предотврати настъпването на ПТП. Предотвратяването на произшествието по данни от автотехническата експертиза е било възможно при движение на автомобила с разрешената в съответния пътен участък скорост от 50 км/ч., при която подсъдимият би могъл успешно да преодолее левия завой, без да се отклони от пътя и да загуби контрол над превозното средство. При така застъпеното становище на вещите лица, законосъобразни се явяват и изводите на първостепенния съд, че неразрешената скорост, с която водачът М. е управлявал процесния автомобил, стои в пряка причинна връзка с настъпилия съставомерен резултат – смъртта на пострадалия М.. Пренебрегвайки предписанието на чл.21, ал.1 от ЗДвП, подс.М. е създал пътна ситуация, в която за пострадалия М. не е съществувала никаква възможност за реакция, с оглед предотвратяване на произшествието. Същият не е разполагал нито с време, нито с възможност за каквото и да е решение, съответно действие за избягване на сблъсъка.

При така изведения по експертен път механизъм на възникване и протичане на ПТП, изводът, който се налага е, че единственото допуснато от подсъдимия нарушение, намиращо се в пряка причинно-следствена връзка с

настъпилия съставомерен резултат, е това по чл.21, ал.1 от ЗДвП - нарушаването на режима на скоростта.

Анализирайки правнорелевантните факти по казуса, в отличие от първостепенния съд въззивната инстанция прие, че инкриминираното второ нарушение на специалния закон, а именно по чл. 20, ал. 1 от ЗДвП не стои в причинна връзка с резултата и не е от значение за съставомерността на извършеното деяние. Това е така, тъй като отсъствието на постоянно упражняван контрол върху автомобила е самостоятелно нарушение и може да бъде осъществено само, когато не е налице нарушение на режима на скоростта. Известно от съдебната практика е, че изгубването на контрола върху превозното средство, като самостоятелно нарушение на правилата за движение би било налице, когато загубата на контрол над автомобила се дължи на заспиване на водача, отклонение на вниманието, разсейване и пр., каквито фактически положения в разглеждания случай не се установяват да са налице. Ето защо отчитайки в процесния казус, че загубата на контрол върху автомобила е в резултат на допуснато от подсъдимия нарушение на режима на скоростта, то заключението, което следва да се направи е, че каузално по отношение на ПТП, е именно нарушаването на чл.21, ал.1 от ЗДвП /в т.см. Решение № 533/2001 г. на ВКС, I н. о.; Решение № 297/1984 г. на ВС, III н. о. ; Решение № 77 от 5.03.2012 г. на ВКС по н. д. № 76/2012 г., II н. о., НК; Решение № 5 от 1.02.2012 г. на ВКС по н. д. № 2900/2011 г., II н. о., НК и др./. В съответствие с така направения извод и на основание чл.337 от НПК въззивният съд прие, че следва да измени присъдата, като оправдае подсъдимия по повдигнатото му обвинение за допуснато нарушение на правилото за движение по чл.20, ал.1 от ЗДвП.

Управлявайки автомобила в нарушение на регламентираното в чл.21, ал.1 от ЗДвП пътно правило, подс.М. причинил смъртта на пострадалия М., настъпила в резултат на травмите, получени при пътнотранспортното произшествие. Оказаната на пострадалия медицинска помощ, макар и своевременно такава, не е довела до спасяване живота на последния. На основата на правилна интерпретация на данните, представени в медицинското заключение по назначената и изслушана СМЕ, съдът обосновава е достигнал до извод, че между допуснатото от подсъдимия нарушение на режима на скоростта и настъпилия вредоносен резултат съществува пряка и непосредствена причинно - следствена връзка.

Правилна се явява преценката на първата инстанция, че настъпилото ПТП е по изключителна вина на подсъдимия М.. При фактически установеното навлизане на автомобила в зоната на автобусната спирка, където се е намирал пострадалият в изчакване на обществен превоз, последният е бил поставен в невъзможност да предприеме каквито и да е действия за избягване на удара. Съобразно ангажираното от вещите лица експертно становище, пострадалият М. не е имал никаква обективна възможност да отреагира, за да предотврати последвалия сблъсък. Опасността за него е била непредвидима, предвид че е престоявал на обособено за пътуващите в обществения транспорт тротоарно място, която зона не е предназначена за движение на автомобили.

Доказаното пияно състояние на подсъдимия – наличие на алкохолна концентрация в кръвта му, надвишаваща 0,5 промила / т.4 от Постановление № 1 от 17.1.1983 г. по н. д. № 8/82 г. на Пленума на ВС/, за което по-горе съдът вече изложи своите съображения, е основание за отегчаване на отговорността му по квалифицирания състав на чл. 343, ал. 3 от НК. Правилно първата инстанция е отбелязала, че при виновно причиняване на съставомерни последици не се изисква да е налице причинна връзка между това състояние и допуснатите от водача нарушения на правилата за движение.

В настоящия казус не е налице хипотезата на случайно деяние по смисъла на чл.15 от НК, тъй като доказателствата сочат, че е съществувала обективна възможност при правомерно поведение от страна на подсъдимия, а именно съобразено с изискванията на чл.21, ал.1 от ЗДвП - да се движи в населеното място със скорост не по-висока от 50 км/ч, ПТП е могло да бъде предотвратено. При категоричната установеност по делото, че подсъдимият се е движил с неразрешена скорост от около 83 км/час, която се явява и несъобразена с конкретните пътни условия /Решение № 331/2013 г., I н.о./, препятствайки по този начин възможността безопасно да преодолее левия завой и да продължи движение в собствената лента, регламентираната в закона хипотеза на отпадане наказателната отговорност на дееца е неприложима.

При изграждане на изводите си относно субективните параметри на деянието, извършено от подс. М., първостепенният съд правилно и в

съответствие с указаното в т.3 б.“б“ от ППВС № 1/ 83 год. е приел, че деецът е действал виновно, при форма на вината несъзнавана непредпазливост /небрежност/ по смисъла на чл.11, ал.3, предл. първо от НК. Съдът е съобразил и т.5 от Тълкувателно решение №2/2016г. ОШНК, ВКС, посочвайки изрично вида на непредпазливата вина, а именно небрежност. В аспекта на установените по делото фактически положения, обосновани се явяват изводите на съда, че подсъдимият не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди. Управлявайки в тъмната част на денонощието – около 19,40 часа на 02.02.20г. в населеното място – гр.Сливен, предоставения му автомобил, в участък със завой наляво, подс. М. е следвало да предвиди, че при избраната от него скорост на управление на автомобила – 83 км/час, надвишаваща значително разрешената такава в пътния участък от 50 км/час, и несъобразена с конкретните пътни условия, е възможно да настъпи ПТП. Освен че е могъл, подсъдимият е бил длъжен, в съответствие с особеностите на конкретната пътна обстановка, да предвиди опасността от неблагоприятни последици и да вземе необходимите по закон мерки за безопасно движение. Имайки предвид също дългогодишния стаж на подсъдимия като водач на МПС /правоспособен водач на МПС от 03.01.1992 г./ и категориите, придобита правоспособност – *В* М*С *ТКТ*АМ*, несъмнено е, че същият е имал необходимия професионален опит, рутина и квалификация, които да способстват правилната му преценка за съответно на пътната обстановка поведение, осигуряващо безопасно движение. Поради това и правилно ОС-Сливен е приел, че подс. М. е действал виновно /небрежно/.

Като неоснователни въззивният съд прецени възраженията в жалбата, отнасящи се до неправилна оценка от съда на доказателствата, разкриващи действия на подсъдимия по оказване помощ на пострадалия след произшествието, на основата на които се претендира незаконосъобразност на отказа на съда да приложи привилегирования състав на чл. 343а от НК.

Първата инстанция не може да бъде упрекната в некоректна интерпретация на наличните по делото данни, касаещи поведението на подсъдимия след произшествието. Отчитайки, че на основата на показанията на разпитаните по делото свидетели - Т., Н. и С., които са присъствали на мястото на произшествието, се разкрива активно поведение на подсъдимия, насочено към спасяване живота на жертвата /реанимиране чрез прилагане на

сърдечен масаж и изкуствено дишане/, съдът правилно е приел, че установените в тази насока фактически положения не повлияват правната квалификация на деянието, а следва да се съобразят при отмерване на обема наказателна принуда, както и в действителност е сторил това, решавайки въпроса за вида и размера на наказанието, което подс.М. следва да изтърпи за извършеното престъпление.

Отхвърляйки в случая искането за прилагане на закон за по-леко наказуемо престъпление по чл. 343а от НК, съставът на първоинстанционния съд не е обосновал липса на достатъчно и убедителни доказателства за съставомерна към претендирания от защитата привилегирован състав помощ, както се твърди в жалбата, а е приел, че регламентираната в чл. 343а от НК намалена отговорност е неприложима при наличие на квалифициращото обстоятелство по чл. 343, ал. 3 - управление на МПС в пияно състояние, в каквато именно хипотеза попада и разглежданият казус.

Горните съображения на съда изцяло се споделят от настоящата инстанция, като същите стоят в унисон и със задължителните указания, дадени в ППВС № 1/1983г., намиращи своето приложение и след законодателните промени в съставите на престъпленията по транспорта в НК /в т.см. Решение № 299/8.07.2009 г. на ВКС по н.д. № 259/2009 г., II н.о., НК; Решение № 289/9.06.2013 г. на ВКС по н.д. № 936/2013 г., III н.о., НК; Решение № 30 от 6.04.2021 г. на ВКС по н. д. № 28/2021 г., III н.о., НК и др./. Оказването на помощ може да се третира като намаляващо отговорността обстоятелство единствено при "настъпила телесна повреда или смърт на повече от едно лице" по пр. 2 на чл. 343, ал. 3 от НК, но не и в хипотеза на извършено деяние в пияно състояние, какъвто квалифициращ белег разкрива дейтелността на подс.М.. Този извод следва от съдържанието на разпоредбите на чл. 343а, ал. 1, б. "в" и б. "г" от НК, в които изрично са възпроизведени само съставомерните последици по чл. 343, ал. 3, пр. 2, б. "а" и б. "б", като в този смисъл са и както вече беше споменато задължителните указания, дадени с ППВС № 1/83 г., т. 5. Ето защо и доводите в жалбата за допуснато от първата инстанция нарушение на материалния закон поради неприлагане на привилегирования състав на чл. 343а от НК, се явяват неоснователни.

В подадената от подс.М., чрез защитника му жалба срещу присъдата не е направено оплакване за несправедливост на наложеното наказание, като

такова не се заявява и в съдебно заседание. Отчитайки обаче, че възраженията на подсъдимия за неправилно приложение на материалния закон, са пряко свързани с наложеното наказание и неговата тежест, въззивният съд прецени, че е налице изразено недоволство и по отношение на отмерената санкция.

Присъдата е атакувана пред настоящата инстанция и от процесуалния представител на частните обвинители СВ. М. М. и Ц.М. - адвокат Н.К. от АК-Сливен, с основен довод за незаконосъобразно извършена от първостепенния съд преценка на обстоятелствата, относими към правилното определяне на дължимото наказание, в каквата връзка се твърди, че отмерените такива на подсъдимия - лишаване от свобода за срок от пет години и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест години, се явяват явно несправедливи. Аргументира се необходимост от по-тежко санкциониране на подс.М. – увеличаване размера на наказанието лишаване от свобода до единадесет години, в какъвто срок да бъде отмерено и наказанието по чл. 343г от НК.

След като подложи на внимателна преценка атакувания съдебен акт и в санкционната му част, въззивният съд намери следното:

Доводите за прекомерно проявена снизходителност от първата инстанция при определяне наказанието на подсъдимия, изтъкнати в жалбата на частните обвинители, не се подкрепят от материалите по делото. Без основание е и оплакването за прекомерна тежест на санкцията, развито от защитата в контекста на претенцията за преквалифициране на инкриминираното деяние в по-леко наказуемо престъпление.

При обсъждане на въпроса за наказанието, което подсъдимият следва да изтърпи за извършеното престъпление по чл.343, ал.3, предл.1, б.,б“ предд.1, вр. чл.342, ал.1 от НК, първоинстанционният съд е съобразил законоустановената наказуемост на това престъпление към датата на неговото извършване – 02.02.2020 год., а именно лишаване от свобода от три до петнадесет години и лишаване от права съгласно чл.343г НК.

Обсъдените и оценени от първоинстанционния съд обстоятелства, имащи отношение към индивидуализацията на наказанието, са дали основание на последния да определи санкция на дееца в размер на пет години лишаване от свобода, явяваща се под средния размер за съответното престъпление. Решението си в горната насока съдът е мотивирал, изтъквайки съображения, че е налице лек превес на смекчаващите отговорността

обстоятелства, сред които е отчетел процесуалното поведение на подсъдимия, демонстрирано в хода на ДП - оказаното от последния съдействие за разкриване на обективната истина в началния етап на разследването, признанието му пред полицейския служител, тествал го за употреба на алкохол, че е употребил такъв преди да поеме управлението на превозното средство, с разясняване на причините за проявеното поведение, а именно необходимост да окаже помощ на съпругата си във връзка с овладяване състоянието на епилептичен припадък на сина им. Сред обстоятелствата, които съдът е приел, че имат отношение към справедливостта на санкцията, са и установените такива по делото, че синът на подсъдимия страда от епилепсия, като проявата на това състояние изисква бърза и адекватна намеса и налага освен това честото му хоспитализиране. В тази насока по делото са представени лист за преглед на пациент № 1735 от 02.02.2020г. и фиш за спешна медицинска помощ от същата дата, удостоверяващи, че детето Й.М.Й. е с доказана епилепсия и приемането му по спешност е във връзка с получен гърч / спр. л.120-122 от ДП/. Като благоприятстващи правното положение на подс.М. с основание съдът е отчетел и данните по делото – показанията на свидетелите Т., Н. и С., присъствали на мястото на произшествието, които са категорични, че след ПТП подс.М. е реализирал действия, насочени към спасяване живота на пострадалия – същият е заварен приклепнал до тялото на пострадалия, като се е опитвал да му приложи сърдечен масаж и изкуствено дишане. Действително, експертната преценка на описаното поведение на водача М., представена от вещото лице Ч. при изслушването му в съдебно заседание / спр. л.98 от НОХД № 262:20г. на СлОС/ е, че тези негови действия не са допринесли за подобряване състоянието на пострадалия, като обаче не е установено и същите да са в причинно-следствена връзка с получените от последния телесни увреждания и настъпилата впоследствие смърт, каквото съмнение се изразява от частните обвинители. В този смисъл и доколкото по делото не са събрани доказателства, че приложените от подс.М. спрямо пострадалия спасителни мерки са влошили допълнително общото му състояние, т.е., че са били увреждащи такива телесната му цялост, само на основата на предположения в тази насока не е допустимо да се правят изводи във вреда на подсъдимия. Преценени в чисто житейски аспект, опитите на М. да приложи техники за реанимация, макар и неефективни и рискови от гледна точка на тежкото състояние, в което се е намирал пострадалия М. /с

множество неясни към този момент травматични увреждания/, по мнение на настоящия състав следва да бъдат оценени в положителен аспект за личността му, съответно и взети предвид при решаване на въпроса за наказанието. Обсъжданото поведение на подсъдимия сочи на проявено състрадание и загриженост за живота на жертвата, който акт е обвързан с осъзнаване на виновно поведение. Още повече, че към този момент пострадалият е бил жив, което е давало надежда, че здравословното му състояние може да се подобри. Ето защо, обсъдените действия на подсъдимия, които не повлияват правната квалификация на деянието, съдът правилно е отчел сред обстоятелствата, смекчаващи отговорността на подсъдимия.

Оценката на тези обстоятелства е довела до законосъобразен извод, че същите не обуславят приложените на чл. 55 от НК, но при определяне на наказанието по реда на чл. 54 от НК, обосновават смекчаване отговорността на дееца.

При дефиниране на извършеното от подсъдимия деяние като такова, с висока степен на обществена опасност, съдът правилно се е основал на конкретните характеристики на същото – управлението от страна на подс.М. на процесния автомобил в населено място със скорост от около 83 км.ч., надвишаваща допустимата такава от 50 км.ч., установяваща се и като несъобразена с особеностите на района – преминаване през ляв завой и локализирана в района автобусна спирка. В дейността си като водач на МПС М. е пренебрегнал основно законово изискване за безопасност на пътя, а именно спазване на въведеното ограничение на скоростта в населено място - чл.21, ал.1 от ЗДвП. Значимо в казуса се явява и обстоятелството, че величината на избраната от водача М. скорост на движение от около 83 км/час, надвишава драстично допустимата такава от 50 км/ч, което с оглед останалите характеристики на пътната обстановка, както и наличието на съзнание у последния за употребен алкохол, разкрива явното му пренебрежително отношение към правилата за безопасност и очертава завишена степен на обществена опасност както на неговата личност, така и на извършеното деяние. Несъмнено е също така, че от страна на пострадалия не е било проявено поведение, което да допринесе за настъпване на произшествието. Решението на въззивния съд да оправдае подсъдимия по обвинението за допуснато от последния нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП,

поради отсъствие на пряка причинна връзка между същото и настъпилите вредни последици, не повлиява изводите, направени от първостепенния съд за тежестта на деянието.

Изследвайки задълбочено данните по делото, носещи информация за личността на подс.М., въззивният съд се солидаризира с изводите на ОС-Сливен, че същите характеризират в отрицателен план дееца. Фактическите констатации сочат, че подсъдимият е с налични предходни осъждания, като две от присъдите – по нохд №435/15г. и нохд №341/17г. – двете на РС-Сливен имат за предмет извършено престъпление по транспорта – чл. 343в, ал.2 от НК /спр. л.89-91 от ДП/. Настоящото деяние освен това се установява да е извършено в рамките на постановления с присъдата по нохд №341/17г. на РС-Сливен тригодишен изпитателен срок. Очевидно е при тези данни, че предприетата в миналото спрямо подс.М. наказателна репресия, включваща налагане на наказания лишаване от свобода с приложение на чл.66 от НК, се е оказала неспособна да обезпечи необходимата корекция в поведението на последния. Повече от ясно е също така, че положителна промяна в поведението на подсъдимия не е настъпила и на основата на реализираната спрямо него административнонаказателна отговорност, респ. не са постигнати целите на административното наказание по чл. 12 от ЗАНН - да бъде предупреден и превъзпитан към спазване на установения правен ред. Показател за това са множеството издадени срещу подс.М. наказателни постановления, за извършени от същия нарушения на ЗДвП и ППЗДвП - общо 27 на брой, както и наложените му санкции с фиш – 10 на брой и прилаганите 6 пъти спрямо него принудителни административни мерки със Заповеди на Началника на ОД на МВР - Сливен, сектор „Пътна полиция“, на РУ на МВР - Сливен, на СДВР отдел „Пътна полиция“ - София и РУ на МВР — Нова Загора /спр. л.137-140 от НОХД № 262/20г. на СлОС/. Действително, една значима част от административните санкции, наложени на М. – 18 НП, 5 фиша и 5 от принудителните административни мерки, датират от преди 2014 г., която давност в контекста на съображенията, развити в ТР №2/2018г. по т.д. №2/2017г. ОСНК ВКС и ТП №1/2015г. по т.д. №1/2014г. ОСС от НК на ВКС и ОСС на II колегия на ВАС, не позволява същите да бъдат поставени в основата на изводите за лична степен на обществена опасност на дееца. В случая обаче по важна се явява картината на системност на нарушенията, допускани от водача М. като водач на МПС, доколкото се установява, че в

периода от 1999г. до датата на инкриминираното деяние – 02.02.2020г. не фигурира нито една година, в която същият да не е понесъл санкция за неспазване на установените пътни правила. Факт е също така, че санкциите, налагани на М. са за различни по вид нарушения, като сред актуалните от тях са налице и такива за реализирани пътни произшествия с виновно негово участие – чл. 183, ал.1 т.1 от ЗДвП, за нарушения на режима на скоростта - чл.21, ал.1 от ЗДвП, а също и за управление на моторно превозно средство, след отнемане на свидетелството за управление – чл. 177, ал.1, т.2 от ЗДвП. Така съдържимите в досието на водача М. обективни данни за прояви в нарушение на пътното законодателство – броят издадените срещу него наказателни постановления, фишове и заповеди за принудителни административни мерки, както и естеството на нарушенията, без съмнение рефлектират върху преценката за поведението му като водач на МПС, в какъвто аспект същите правилно са оценени от съда като отегчаващи отговорността му обстоятелства, със сериозна тежест, предполагащи по-строгото санкциониране на М., като гаранция за постигане на преследваните от закона цели.

Съобразявайки изложеното, въззивната инстанция намира, че при формиране на изводите си относно тежестта на наказателна репресия, която следва да бъде упражнена спрямо подсъдимия, първостепенният съд се е съобразил както с императивните критерии на чл. 54 НК, ръководейки се от степента на обществена опасност на деянието и личността на дееца, така и със смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, действителната тежест на които е оценил напълно адекватно. Не се констатира необходимост както от намаляване размера на определеното на М. съобразно разпоредбите на Общата част на НК наказание лишаване от свобода, което в срока му от пет години, се установява да е под средния размер на предвидената санкция за извършеното транспортно престъпление, така и от увеличаване на наказанието до претендирания от частните обвинители размер от единадесет години лишаване от свобода. Налагането на такова тежко наказание в близост до горната граница изисква изключителен превес на отегчаващите вината обстоятелства и липса на смекчаващи такива, а случаят не е такъв. С други думи искането на повереника на частните обвинители не държи сметка за задължителната за приложение от съда разпоредба за размера на наказанието в чл.54, ал.2 от НК.

Необходимо е да се подчертае, че нито едно от посочените във въззивната жалба на частните обвинители отегчаващи обстоятелства не е убягнало от вниманието на първоинстанционния съд, който акуратно е анализирал същите, съобразявайки тежестта на всяко от тях и съпоставяйки ги с наличните смекчаващи отговорността на дееца обстоятелства. Изводите си за превес на смекчаващите над отегчаващите обстоятелства, съдът е направил в съответствие с данните по делото за тежестта на извършеното престъпление и личността на дееца, като е спазил и правилата, съгласно които тези данни подлежат на преценка. Определеното по размер наказание на подс.М. според въззивния съд ще въздейства не само за поправянето и превъзпитанието на дееца, но и ще изпълни функциите на генералната превенция – ще въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото.

Правилно съдът е приел, че наказанието лишаване от свобода, наложено на подс.М. следва да се изтърпи ефективно, тъй като не са налице законовите условия за прилагане разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК – наличие на предходно осъждане по нохд №341/2017г. на РС-Сливен за престъпление от общ характер, с наложено наказание от четири месеца лишаване от свобода, в изпитателния срок на което се установява да е извършено деянието, предмет на разглеждане в настоящото наказателно производство. Законосъобразно е определен и първоначалният режим за изтърпяване на наказанието – „общ“ на основание чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС.

Досежно наказанието, визирано в чл. 343г вр. чл.37 ал.1 т.7 от НК – Лишаване от право да се управлява МПС съдът, като съобрази, че определеният от ОС-Сливен размер от шест години съответства на степента на обществена опасност на конкретното транспортно престъпление, сравнително високата степен на обществена опасност на подсъдимия като личност и проявленията му като водач на МПС, смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства, коментирани по-горе, възприе същото за справедливо. Необходимостта тази санкция да надвишава размера на наказанието лишаване от свобода, въззивната инстанция извежда от данните в справката за нарушител, установяващи, че в практиката си като водач на МПС подс.М. е допуснал нарушения на пътното законодателство, чийто вид, брой и тежест го определят като системен нарушител. Значими в случая са и

постановените две предходни осъждания на дееца за престъпления по чл.343в, ал.2 от НК, за които свидетелства приложената по делото справка за съдимост. Горното обуславя и по – строг подход при отмерване санкцията по чл. 343г от НК, в каквато насока преценката на първата инстанция се явява правилна. Индивидуализирана в размер от шест години кумулативната санкция по чл. 343г от НК е в съответствие със задължителната тълкувателна практика - ТР №61/1980 год. на ОСНК и Постановление №1/17.01.1983г. на Пленума на ВС, като същата ще способства за постигане целите на наказателноправната репресия. Ето защо в тази и част, присъдата следва да бъде потвърдена.

Съблюдавайки разпоредбата на чл. 59, ал.4 от НК, съдът правилно е постановил да се приспадне времето, през което подс.М. е бил лишен по реда на чл.69а от НК от възможността да упражнява това право, считано от датата на изземване на СУМПС - 14.02.2020г.

Законосъобразно окръжният съд е приложил и разпоредбата на чл. 68, ал. 1 от НК, като е привел в изпълнение наложеното на подс.М. с присъда по нохд №341/2017г. на РС-Сливен наказание от четири месеца лишаване от свобода.

С оглед на постановената осъдителна присъда, правилно съдът е присъдил в тежест на подсъдимия М. направените по делото разноси, постановявайки да бъдат заплатени по сметка на органа, който ги е направил, а именно сума в размер на 1 360, 80 лева – по сметка на ОД МВР-Сливен и сума в размер на 532,50 лева, по сметка на ОС-Сливен.

В съответствие с разпоредбата на чл. 189 ал.3 от НПК, съдът законосъобразно е осъдил подс.М. да заплати на всеки от частните обвинители направените от тях в хода на съдебното производство разноси в размер от по 1000 лв. Пред настоящата инстанция частните обвинители не представят доказателства за направени разноси по делото, поради което и по обективни причини формулираното от тях искане в жалбата за осъждане на подсъдимия относно разноси, не може да бъде удовлетворено.

Липсват основания за изменяване на съдебния акт в частта, касаеща разпореждането с веществените доказателства по делото.

След извършена на основание чл. 314 от НПК служебна проверка на правилността на проверявания съдебен акт, въззивната инстанция не

констатира допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, които да налагат изменяване на присъдата в останалата ѝ част или нейното отменяване.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 334 т.3 и т.6 от НПК, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 10/29.06.2021 год., постановена по НОХД № 262/2020 год. по описа на Окръжен съд-Сливен, като признава подсъдимия М. Й. М., ЕГН:***** за НЕВИНЕН и го ОПРАВДАВА по обвинението за нарушаване на правилата за движение по пътищата, визирани в чл.20, ал.1 от ЗДвП.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране пред Върховния касационен съд на РБългария в петнадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____